53-104

ANT

Haftalık Dergi • 2 Ocak 1968 • Sayı: 53 • 125 Kuruş

T.İK.P

TİP fobisi ve İnönü-Demirel pazarlığı...

İRFAN VURAL OLAYI ve...

zorbalık düzeni

HAFTANIN NOTLARI

Hindistan'da huzursuzluk

Batı demokrasinin doğudaki vitrini olarak bilinen Hindistan'da emperyalizmin yörüngesindeki iktidarın temel sorunlarına çözümyolu bulamaması bir yana, gelişmekte olan sol hareketi de bastırmağa kalkışması büyük huzurluklara yol açtı. Geçen hafta Santiniketan'da bir toplantıya başkanlık ettiği sırada Hindistan Başbakanı İndra Gandi'ye bir suikast teşebbüsü oldu. Gandi'nin 30 metre yakınında bir bomba patladı ise de, başbakan hiç yara almadan kurtuldu. Bombanın, Pekin taraftarı komünistler tarafından atıldığı ileri sürülüyor. Gandi'nin Hindistan'ın temel ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak politikasının Hindistan'da daha vahim olayları sebep olması, bir sürpriz teşkil etmeyecektir.

25 *aralık*

İflâsa doğru

● **1967 yılı, Türk ekonomisinin istikrarı tam anlamıyla yitirdiği bir yıl olmuştur. Yaz başlarında bütün mallara karşı talep azalmış, ödenmeyen senetlerin sayısı yükselmeğe başlamıştır. Yaz durgunluğunun mahsul idrak edildikten sonra sonbaharda geçeceği ümit edildiği halde, bu ümit de kısa zamanda suya düşmüş ve Kasım ayında kriz had safhaya girmiştir. Özellikle neticesiz Kıbrıs gerilimi sırasında başgösteren spekülatif hareketler artınca piyasa normal işleyişini tamamen kaybetmiştir. Gözlemcilerin kanısına göre, ekonomik durum, hızla tehlikeli noktaya sürüklenmektedir. Çünkü, talep azlığı ve tediye edilmemiş senetlerin çoğalmasına rağmen genel endeks rakkamları yükselmekte, aynı zamanda bazı sanayi kollarında stoklar durmadan artmaktadır. Özellikle tekstil sanayii büyük bir kriz içerisindedir.**

T. Fikret anıldı

● Büyük Türk şairi Tevfik Fikret, doğumunun yüzüncü yıldönümünde bütün Türkiye'de yapılan törenlerle anıldı. Bu arada, Türkiye İşçi Partisi de, devrimci şair için anma törenleri düzenledi. TİP İstanbul teşkilâtının düzenlediği törende konuşmacılar, Tevfik Fikret in devrimci yanı üzerinde durarak «Fikret bugün yaşasaydı, ileri bir devrimci ve sosyalist olurdu. Bugünün devrimci şairleri maden işçilerini, emekçiyi şiirlerine konu olarak almaktadırlar. Emekçilerin meselelerini Tevfik Fikret, çok daha önce Balıkçılar şiiriyle ele almıştır.» demişlerdir.

26 *aralık*

Partilerde kavga

● Gerek AP, gerekçe CHP içinde bir süredir devam eden huzursuzluk, grup toplantılarında açığa çıkmıştır. İnönü'nün iktidarı destekler bir tutum takınması CHP grupu'nda sert tepkilere yol açmış ve daha sert muhalefet yapılması istenmiştir. Öte yandan AP grupu'nda da, yönetim kurulunu ve özellikle Prof. Aydın Yalçın'ı devirmek için şiddetli bir kampanya açılmıştır. Yalçın ve arkadaşlarına hücum, özellikle AP'nin fanatik çevrelerinden gelmektedir. İslâmcıların ve şovenlerin yürüttüğü hareket eski su müdürü Demirel'den memnun olmayan DP'liler tarafından da kışkırtılmaktadır.

Müfettişin telâşı!

● **Almanya'daki Türk öğrencilerinin yurt gerçeklerine eğilmesi ve temel sorunlara sosyalist felsefeye uygun çözüm yolları araması, iktidar çevrelerinde panik yaratmaktadır. Son olarak Milli Eğitim Bakanlığı'nın Almanyadaki öğrenci müfettişi Ali Rıza Özgüç Türk öğrencilere bir genelge göndermiştir. Genelgede şöyle denilmektedir: «Öğrencilerimiz arasında zaman zaman komünizm propagandası yapılması için gayret sarfedildiğine dair belirtilere ve bazı arkadaşlarınızın memleketin yüksek menfaatlerine aykırı olan bu kabil aşırı cereyanların tesiri altında kalmış olmaları ihtimalini hatıra getirebilecek davranışlara rastlanmaktadır. Kendilerini zararlı cereyanların tesirinden koruyamayanların öğrenci camiası arasında yerlerinin olmadığı âşikârdır..»**

27 *aralık*

ANT dâvaları

● **Cumhuriyet Savcılığı, ANT ta yazılan yazılardan ikisi hakkındaki soruşturmayı tamamlayarak dergimiz mensupları hakkında üç dava daha açtı. Doğan Özgüden'in «Bu terör ergeç sizi kahredecektir» başlıklı yazısında A.P'lilerin topyekûn kötülendiğini ileri sürerek Tedbirler Kanunu'na göre Toplu Basın Mahkemesi'nde dâva açan savcılık iki yıla kadar hapis cezası istemektedir. Öte yandan, Yaşar Kemal'in yine ANT'ta yayınlanan «Jurnalcilik üstüne» başlıklı yazısında da «sınıfların tehlikeli surette kin ve adavete teşvik edildiği» iddiasıyla Yaşar Kemal ve sorumlu müdürümüz Yaşar Uçar hakkında Türk Ceza Kanunu'nun 312. maddesine göre ikişer yıl hapis cezası talep edilmektedir. ANT çıların yargılanmalarına yakında başlanacaktır.**

Diğer dâvalar

● Türkiye'nin diğer şehirlerinde yayınlanan toplumcu gazete ve dergiler hakkında da savcılar arka arkaya soruşturma ve dâva açmaktadırlar. Ordu'da yayınlanan UYANIŞ Gazetesi'ndeki çeşitli yazılarından dolayı Ertuğrul Günay, Kemal Aksoy ve sorumlu müdür. Ahmet Akın hakkında üç soruşturma açılmıştır. Savcılık, Uyanış'ta yayılanan Nâzım Hikmet'in bir şiirini de soruşturma konusu yapmıştır.

Mahkûm oldular

● **Bir süre önce Fatsa'da Köycülük Derneği'nin düzenlediği «Yoksulluk Yürüyüşü»ne katılanlardan 10 kişi, tertipçi oldukları gerekçesiyle 5 gün hapis, 250'şer lira para cezasına çarptırıldılar.**

28 *aralık*

Plânda fiyasko!

● Devlet Planlama Teşkilatı yetkililerinin açıkladıklarına göre, 1967 plan uygulaması tam bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Geçen yıl yatırımların artış hızında gerilemeler olmuş, iktisadi devlet teşekkülleri yatırımlarında mutlak bir azalma görülmüştür. 1967 programına göre toplam yatırımların 1967 yılında bir önceki yıla göre yüzde 120 artış kaydetmesi beklenirken 1968 programında da belirtildiği gibi bu artış yüzde 1,8 oranında kalmıştır. Aynı şekilde özel sektör yatırımlarının yüzde 18,2 artış kaydetmesi gerekirken onun da ancak yarı yarıya yâni %9,1 oranında gerçekleşebileceği anlaşılmaktadır. Kamu yatırımlarında yüzde 8'lik bir artış öngörüldüğü halde bu yatırımların da sadece yüzde 4.2 oranında gerçekleştirilebilmesi beklenmektedir. Plan uygulamasındaki bu fiyasko, aslında AP iktidarının yürütmek istediği kapitalist sistemin fiyaskosudur. Gerçekler ortada iken bu iktidarın Devlet Bakanı Seyfi Öztürk, bütçe komisyonunda kalkıp «Merkezi ve emredici planlar sosyalist memleketlerde revaç bulmaktadır. Bizim kalkınma planımız böyle bir görüşe istinad etmemektedir. Türkiye'de merkezi bir plan yapılmadıkça kalkınmanın mümkün olamıyacağı şeklindeki görüşler doğru değildir..» diyebilmektedir.

Johnson'ı suçladı

● **Kennedy Suikasti'nin içyüzünü orta sayfalarımızda yayınladığımız mülâkatta açıklayan New Orleans Savcısı Jim Garrison, son olarak iki yeni suçlamada bulunmuştur. Garrison, Başkan Johnson'un Kennedy Suikasti ile ilgili gerçekleri Amerikan halkından gizlediğini ileri sürerek «Başkan Johnson, selefinin kaatillerini faal şekilde korumaktadır. Bu konuda bir şeyler yapmak gerekiyor. Başkan Johnson'un olaydan böylesine sıyrılmasına müsaade edilemez. Selefinin ölümüyle ilgili delilleri bilerek saklayan bir adam yeniden başkan seçilemez. Bizi aldatıyorlar. Amerika'da herkes aldatılıyor. Eğer Dallas Suikasti'nin içyüzü bilinse, kimse bugün iktidarı ellerinde bulunduranlara müsamaha etmez» demiştir. Savcı Garrison, Amerikan Hükümeti'nin totaliter ve faşist olduğunu da söylemiştir.**

Onur yargılandı

● **Turizm ve Tanıtma Bakanı Nihat Kürşad'ın eşi Vedia Kürşat'ın Kıbrıs gerginliği sırasında bazı devlet sırlarını telefonla Atina'ya bildirdiğini yazdığı için bakan ve eşi tarafından mahkemeye verilen Yeni Tanin gazetesi yazarlarından Necdet Onur'un duruşmasına başlandı. Mahkemeye kelepçeli olarak getirilen Onur, savunmasını yaptıktan sonra tahliye talebinde bulundu ise de, yargıç bu talebi reddederek duruşmanın tutuklu olarak devamına karar verdi.**

Aziz Nesin'i nezarete alan polisler

Bir süre önce tanınmış yazar Aziz Nesin'i Türkiye Komünist Partisi hesabına kuryelik yaptığı iddiasıyla hiçbir delile dayanmadan nezarete alan, evinde arama yapan ve kanuna aykırı olarak 36 saat nezaret altında tutan sivil polislerden yedisinin duruşmasına İkinci Toplu Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlandı. Duruşmada mağdur olarak bulunan Nesin, «Hürriyetim kanunlara aykırı olarak tahdit edildi. Aleyhimde yalan haber verildi. Ben Lenin'in değil Azarbeycan'lı Kulizade'nin mezarına çelenk koydum. Bana suç isnadında delil olan Nâzım Hikmet'in Vasiyet isimli şiiri bütün gazetelerde yayınlandı. Ve nihayet yapılanları açıkça yazdığım halde hiçbir ilgili bunları tezkip yoluna gitmeyip kabullendi» dedi ve asıl kendisini sorguya çeken polislerin sanıklar arasında bulunmadığını söyledi. Duruşma başka güne ertelendi. Bilindiği ANT'a yazmış, daha gibi, Aziz Nesin, sorgusunu sonra da kitap halinde yayınlamış bulunuyordu.

29 *aralık*

Beraat ettiler

● Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul'u ziyareti sırasında Amerikan denizcilerine «Go Home» dedikleri için mahkemeye verilen iki işçi ve dört üniversite öğrencisi duruşmaları sonunda beraat etmişlerdir. Savcı, mütalâasında «Her ne kadar sanıkların Amerikan bahriyelilerine menfi tezahürat yaptıkları anlaşılmakta ise, de hürriyetlerin mebzulen mevcut bulunduğu müstakil bir devlet olan Türkiye'de her ne suretle ve her kime karşı olursa olsun, kanunların çerçevesini aşmamak şartıyla sempati veya antipati gösterilerinde bulunmak suç teşkil etmeyeceğinden ve sanıkların hareketi de bu kabil menfi tezahürattan başka bir anlam taşımadığından beraat ettirilmelerini talep ederim» demiştir. Gençlerin avukatı Muvaffak Şeref de «Savcının Türkiye'nin bağımsızlığına gösterdiği titizlikten dolayı teşekkür etmiştir.

30 *aralık*

21 Mayısçılar

● 1963'te bir ihtilâl hareketine teşebbüs ettikleri için çeşitli cezalara mahkûm edilen 21 Mayıs'çı subaylardan hapishanede kalan 24'ü, TBMM'nin kabul ettiği bir Af Kanunu ile Yılbaşı'ndan önce hürriyetlerine kavuştular. Tahliye edilen 21 Mayıs hükümlüleri şunlardır: Cevat Kırca, Turgut Alpagut, Savaş Kilimci, Osman Deniz, Hakkı Sümer, Hüsamettin Paksoy, Ahmet Gücal, Nihat Çonguroğlu, Tevfik Saltoğlu, Recep Uslu, Fevzi Bingöl, Muzaffer Güney, Ferit Kelecek, Mustafa Karazeybek, Erbil Yücelten, Salim Miman, Yaşar Başaran, Rıfkı Ertem, Erol Dinçer, Kadir Yıldırım, İlhan Baş, Remzi Kılıç, Önder Aydınlı, Aycan Ünlü... Anayasa'yı ihlâlden mahkûm eski DP yöneticileri ve Milletvekilleri serbest dolaşırken idealist subayların demir parmaklıklar ardında bulundurulması büyük bir haksızlıktı...

31 *aralık*

Korkuyorlar!

● Atatürk Üniversitesi'nde İktisat Fakültesi Fikir Kulübü yöneticilerinin kaldığı yurt odasında, gizlice yerleştirilmiş bir ses alma cihazı bulunmuştur. Odada kalan Ahmet Aras, Mehmet Ali Adıgüzel, Süleyman Aydın, Fikir Kulüpleri Federasyonu Genel Merkezi'ne şu telgrafı çekerek olayı haber vermişlerdir: «Atatürk Üniversitesi öğrenci yurdunda kaldığımız odanın duvarına yerleştirilmiş bulunan ses alma cihazı kablo şebekesi ve diğer âletler tarafımızdan tesbit edilerek sorumluların yurt yetkilileri olduğu ortaya çıkarılmıştır.» FKF ise yayınladığı bildiride, «Bu olay Anayasa'ya saygısızlığın yeni bir delilidir. Soyguncu takımı, güçlenen sosyalist akım karşısında ne yapacağını bilememekte, baskı tedbirleri sökmemekte ve de kendilerini iktidara getiren Anayasa'yı açıkça çiğnemektedirler» demektedir.

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

UYDULUĞA DEVAM!..

Geçen hafta bütçe komisyonunda Türkiye'nin dış *politikası üzerine yapılan görüşmeler ve* Kıbrıs konusundaki yeni gelişmeler, Türkiye'nin geçen yıllarda olduğu gibi, içine girdiğimiz yeni yılda da Amerika'nın dümensuyunda bir politika izleyeceğini göstermektedir. Nitekim NATO ve ikili andlaşmalar konusunda yapılan tenkitlere cevap veren Dışişleri Bakanı Çağlayangil, «Biz, NATO'yu, emperyalizmin oyuncağı değil, dünyada bir barış ve tesanüd vasıtası telâkki ediyoruz» diyerek Türkiye'nin NATO'dan çıkmasının söz konusu olmadığını açıklamıştır. Çağlayangil, ayrıca, ikili andlaşmaları da şiddetle savunmuş, bunların Türkiye'nin hükümranlık haklarını ihlâl etmediğini ileri sürmüştür. Oysa, ANT'da sık sık yayınladığımız çeşitli belgeler, NATO'nun ve ikili andlaşmaların Türkiye'yi nasıl Amerika'ya bağımlı duruma soktuğunu ortaya koymuş bulunuyordu. Ortada kesin belgeler varken bir iktidarın dışişleri bakanının bu andlaşmaları büyük bir rahatlıkla savunabilmesi, Amerikan emperyalizmi ve onunla işbirliği halindeki çevreler hesabına kamuoyunu aldatmak gayretinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Dümensuyu politikasının bir başka tezahürü de, Kıbrıs konusunda artık bütün insiyatifin Amerika'lıların eline verilmiş olmasıdır. Bilindiği gibi, Geçitkale ve Boğaziçi gerginliği sırasında meseleyi tamamen ulusal çıkarlarımızı göz önünde tutarak çözümleyeceğini ilân eden, hattâ kendisine yakın gazetelerde yaptırdığı Amerika ve NATO aleyhtarı yayınlarla Washington'a dahi kafa tutar gibi görünen Demirel iktidarı, çok geçmeden Johnson'ın iradesi karşısında boyun eğmiş ve meselenin çözümünü arabulucu Vance'a bırakmış bulunuyordu. Ancak, bütün «zafer» teranelerine rağmen, gerginlik, Türkiye'nin aleyhine sonuçlanmıştı. Son Güvenlik Konseyi toplantısında alınan kararlar da, fiyaskoyu belgelemiştir. Çünkü bu kararlarda, Türkiye'nin taleplerinden hiçbiri dikkate alınmamıştır. Özellikle, Rum milli muhafız birliklerinin dağıtılması, silâhların toplanarak Birleşmiş Milletler kontroluna alınması, Barış Gücü yetkilerinin arttırılması, kararda yer almamıştır. Ancak, Güvenlik Konseyi, tarafları, Barış Gücü'nün uzatılan üç aylık görev süresi içinde, Genel Sekreter U-Thant'ın da yardımıyla anlaşmaya çağırmıştır.

Gerek Makarios'un tutumu, gerekse Güvenlik Konseyi'ndeki Kıbrıs Rum temsilcisinin beyanları, Kıbrıs'lı Türkler ile Rumlar arasında bir anlaşmaya onların da taraftar olduklarını göstermektedir. Türkiye için bundan böyle izlenecek gerçekçi yol, «üslerden arınmış, bağımsız ve federatif bir Kıbrıs» tezi üzerine Makarios ile anlaşma yollarını aramaktır. Geçmişin tecrübeleri göstermiştir ki, Birleşmiş Milletler nezdinde büyük kuvvet sahibi olan Makarios'a yüzde yüz karşı çıkarak bir çözüm yolu bulmak imkânsızdır. Ne var ki, Amerika'nın emperyalist dış politikasıyla bağımlı AP iktidarının, böyle bir çözümü gerçekleştirebileceği çok şüphelidir. Çünkü, Amerika, Akdeniz'in göbeğindeki Kıbrıs üslerini elden kaçırmamak için, «üslerden arınmış bağımsız ve federatif bir Kıbrıs» tezine asla yanaşmıyacak, Türkiye'nin ve Kıbrıs'lı Türklerin bu yolda herhangi bir teşebbüse de kolay kolay göz yummayacaktır. Hafta sonunda Türk Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Zeki Kuneralp ile birlikte Kıbrıs'a giden Amerika'nın Ankara Büyükelçisi Parker Hart'ın adada yapacağı temaslar bu bakımdan endişe vericidir. Ve herhalde, Amerika'nın burnunu soktuğu her yerde olduğu gibi, Kıbrıs'ta da yeni yılda önemli gelişmeler beklenmelidir.

Polis arşivlerine «Gangster», «Gaddar» «Canavar» diye geçmişti...

İrfan Vural bugün ortadan kaldırılmıştır, ama onu yetiştiren zorbalık düzeni, yeni İrfan Vural'ları da mutlaka yetiştirecektir...

İrfan Vural olayı veya zorbalık düzeni

Türk polis arşivlerine «gangster», «canavar», «gaddar» ve «kaatil» lâkaplarıyla geçen 35 yaşında bir hapishane kaçkını, günlerce gazetelerin manşetlerini işgal ettikten sonra geçen çarşamba akşamı polis kurşunlarıyla delik deşik edilerek öldürüldü.

Oysa, İrfan Vural, Türkiye'deki tek hapishane kaçkını değildi. Yurdun dört bir yanında 315 kaatil ve soyguncu ellerini kollarını sallıyarak dolaşıyordu. Bu 315 kişiden sadece birisinin bu şekilde gazeteler için sansasyon konusu olmasının tek nedeni, İrfan Vural'ın «polis kaatili» olarak bütün emniyet mensuplarının husumetini üzerinde toplamış bulunmasıydı. Nitekim, İrfan Vural, önceki perşembe günü duruşmadan döndükten sonra bir gardiyanı da vurarak üç arkadaşıyla birlikte, kaçtıktan sonra, bu husumetin de tahrikiyle, polis teşkilâtı da olağanüstü seferberlik ilân ediliyor çifter çifter tabancalar, çelik yeleklerle donatılan polisler İstanbul'da «gangster» avına çıkıyorlardı...

İrfan Vural'ın kaçışından sonradır ki, Türkiye'de âsayiş durumu kamuoyunda tartışma konusu oluyor, gazeteler bu konuda ilgi çekici rakamlar yayınlıyor, yetkili kişilerin demeçleri birbirini kovalıyordu.

Gazetelerin açıkladığına göre, İstanbul, kaatil, gangster ve cezaevi firarîlerinin rahatça dolaştığı bir açık şehir haline gelmişti. «Aralarında gözünü kırpmadan adam öldürecek ve soygun yapacak» azılı gangsterlerin de bulunduğu 14 kaatil, emniyet kuvvetleri tarafından hâlâ yakalanamamıştı. Tesadüfen yakalanarak cezaevine sokulan kaatil ve soyguncular ise, içeriye silâh, bıçak ve uyuşturucu maddeleri büyük bir rahatlıkla sokuyorlar, cezaevinden firar plânlarını kolaylıkla gerçekleştirebiliyorlardı.

Nitekim, Hürriyet Gazetesi'nden Orhan Kantoğlu, yazdığı seri röportajda, azılı gangsterlerin içeride krallar gibi yaşadıklarını, diğer mahkûmları haraca keserek herbirinin «hapishane ağası» olduklarını açıklıyordu. Meselâ, son firar olayının kahramanı İrfan Vural, Adalet Bakanlığı müfettişlerinin tesbit ettiğine göre, cezaevinde hamamın ve kantinin işletmesini üzerine alarak ayda 6 bin liralık gelir sağlamıştı. Ayrıca cezaevi içerisinde esrar ticareti de yaparak bunun bir kaç mislini kazanmıştı. İrfan Vural cezaevinde işlerini o kadar yoluna koymuştu ki, kazandığı paralarla, Gaziosmanpaşa semtinde bir inşaat yaptırmağa dahi başlamıştı.

● Cezaevlerinden firarların asıl sorumlusu kimlerdir?

Acı gerçeklerin ortaya çıkması üzerine resmî makamlar arasında da karşılıklı suçlamalara girişilmişti. Emniyet yetkilileri, polisin büyük imkânsızlıklar içerisinde bulunduğunu, buna rağmen 500 - 600 lira aylıkla boğaz tokluğuna gece gündüz çalışan polislerin hayatlarını tehlikeye atarak üzerlerine düşen görevi yaptıklarını, suçluları yakalayarak adalete sevkettiklerini, ancak cezaevi yöneticilerinin kısa bir süre sonra bunları elden kaçırdığını söylüyorlardı. Nitekim sadece 1967 yılında İstanbul'daki cezaevlerinden kaçan suçluların sayısı 20'yi bulmuştu.

Buna karşılık, İstanbul Valisi Poyraz, cezaevlerinin bugünkü durumunda firar olaylarını kesinlikle önlemenin imkânsız olduğunu söylüyordu. Poyraz'ın açıklamasına göre İstanbul'daki bellibaşlı iki cezaevinin ikisi de şehrin göbeğinde, aslında bu iş için inşa edilmemiş köhne ve dar binalardan ibaretti. Bu şartlar altında koruma tedbirleri almak imkânsızdı. İstanbul'a modern bir cezaevi yapılması için hazırlıklara 1955'te başlanmış, ancak bugüne kadar inşaat tamamlanamamıştı. Şimdiye kadar 30 milyon harcanan modern cezaevi inşaatı için daha 3 milyon lira gerekiyordu, ancak bu para hâlâ ortada yoktu...

Ayrı ayrı dikkate alındığı takdirde, yetkililerin ileri sürdükleri mazeretleri kabul etmemek mümkün değildi. Gerçekten de, polisin imkânları çok azdı. 500 - 600 liraya boğaz tokluğuna gece gündüz çalıştırılan insanlardan daha büyük başarılar beklenemezdi. Cezaevlerinin durumu gerçekten yürekler acısıydı. Böyle köhne binalarda, firarların önlenmesi muhakkak ki çok zordu. Üstelik, bu cezaevlerine düşen insanlar, kötü tesadüflerin kurbanı mazbut insanlar olsalar bile, bu ilkel yaşama şartları içinde zamanla dejenere olmaları ve cezalarını bitirdikten sonra toplum hayatına tehlikeli birer insan olarak karışmaları kaçınılmaz bir sonuçtu... Çünkü cezaevleri birer ıslah müessesesi değil, birer batakhane halindeydi... Nitekim son olayla ilgili olarak yaptığı basın toplantısında Vali Poyraz, «Affın meydana getirdiği hırsız dalgası geçmiş, hepsi yeniden hapse girmişlerdir» diyordu.

Hepsi doğruydu ama, polis teşkilâtı ıslah edilse, imkânları artırılsa, modern cezaevleri kurulsa, bu âsayişsizliğin önü gerçekten alınabilecek miydi? Suçluların sayısı azalacak mıydı?

Meselâ İrfan Vural; şu, polis raporlarına «gangster», «canavar», «gaddar» diye geçen 35 yaşındaki insan...

Bir arabanın içinde beynine yediği polis kurşunlarıyla can verdikten sonra herkes bir

ANT okurlarına Soruyoruz...

ANT, yeni yılda daha mükemmel şekilde çıkmak için hazırlık yapmaktadır. Gerek biçim, gerekse münderecat itibariyle yapılacak olan yeniliklerde, hareket noktamız, okurlarımızın isteklerine daha tatmin edici şekilde cevap verebilmektedir.

Bu bakımdan, yapacağımız hazırlıklarda bize yardımcı olmak üzere okurlarımızın ANT hakkındaki görüşlerinin tesbit edilmesi gereğini duymuş bulunuyoruz. Okurlarımızın aşağıdaki sorularımıza verecekleri cevaplar, çalışmalarımıza ışık tutacaktır:

1. — ANT bir yıllık yayın süresi içinde genel olarak haftalık toplumcu dergi ihtiyacına cevap verebilmiş midir?

2. — Verememişse noksanlıkları nelerdir ?

3. — Kapak düzenini beğeniyor musunuz ?

4. — Kapakta fotoğrafı mı, çizgiyi mi tercih ediyorsunuz?

5. — İkinci ve üçüncü sayfalarda yer alan «Haftanın Notları» nı biçim olarak beğeniyor musunuz? Beğeniyorsanız, muhtevası bakımından tenkitleriniz nelerdir? Başka bir biçim düşünüyor musunuz ?

6. — Siyâsi haberleri yeterli buluyor musunuz?

7. — İç sayfalarda mizanpajı beğeniyor musunuz?

8. — Yorum, makale ve fıkralar yeterli midir? Değilse tenkitleriniz nelerdir

9. — Dergide daha fazla imzalı yazı bulunmasını mı, yoksa daha fazla habere ve fotoğrafa yer verilmesini mi tercih edersiniz?

10. — Karikatürleri yeterli buluyor musunuz?

11. — Seri yazılar ve seri röportajlar konusunda tavsiyeleriniz nelerdir?

12. — Yazıların uzun mu, kısa mı olmasını tercih edersiniz?

13. — İnceleme yazılarına daha fazla yer verilmesini gerekli buluyor musunuz?

14. — İdeolojik yazıların sık sık yayınlanmasını istiyor musunuz?

15. — Dış politika sayfaları yeterli midir? Değilse, dünya olayları hakkında tam mânasıyla aydınlatıcı bilgi verebilmek için ne yapmamızı tavsiye edersiniz?

16. — Sanat sayfası için tavsiyeleriniz nelerdir?

17. — Basın Diyor ki sayfamızı beğeniyor musunuz? Daha tatmin edici olması için neler yapılmalıdır

18. — Dizgi hataları sizce çok mudur?

19. — Dergimizin baskısını beğeniyor musunuz??

20. — ANT'ın ayrıca kitap yayını yapması halinde ne gibi kitapları tercih edersiniz? Kitapların hacmi ne kadar olmalıdır?

21. — ANT'a daha fazla abone sağlanması konusunda tavsiyeleriniz nelerdir?

22. — ANT'ın dağıtımından memnun musunuz? Gördüğünüz aksaklıklar nelerdir?

Okurlarımız yukarıdaki soruları cevaplandırarak «ANT Dergisi — Anket Servisi — P.K. 934 — Sirkeci — İSTANBUL» adresine göndermek zahmetinde bulundukları takdirde hem hatalarımızı düzeltmek imkânını verecekler, hem de ANT'ın daha tatmin edici şekilde çıkmasını sağlamış olacaklardır.

Göstereceğiniz ilgiye şimdiden teşekkür eder, yeni yılda başarılar ve mutluluklar dileriz.

rahat nefes almıştı. Ama, biç kimse, İrfan Vural'ın 35 yıllık hayat çizgisinde bu noktaya nasıl geldiği üzerinde durmuyordu. Onu soyguna, cinayete iten sebepler nelerdi? Niçin suçlu olmuştu?

● «Gangster» İrfan Vural nicin suca itilmisti?

İşte bir suçlunun biyografisi: 1932 yılında, Babaeski'nin Ağyeri köyünde mavi gözlü, sarı saçlı bir çocuk dünyaya gelmişti. Hiç kimse o sıralarda bu küçücük bebeğin günün birinde azılı bir gangster olup çıkacağını ve neticede polis kurşunlarıyla can vereceğini aklının ucundan dahi geçirmemisti.

Babası Nazif Vural, her Türk köylüsü gibi günlük nafakasını cıkartmak için didinen bir ciftci, anası Kâmile Vural ise, üc cocuğunun üzerine şefkat ve sevgisini esirgemeyen bir ana idi.

Trakya'nın bu ıssız köyünde günler günleri, aylar ayları kovalıyor ve küçük İrfan Vural, bebeklik yıllarını arkada bırakarak bıyığı terlemeye başlıyan bir delikanlı oluyordu. Konu komşu, İrfan Vural'ın sâkin tabiatına, sessiz davranışlarına hayrandı...

Fakirliği yüzünden çocuklarına normal bir tahsil ve terbiye imkânı sağlavamaması, baba Nazif Vural'ı üzüyor, kadere boyun eğmekten başka elinden bir şey gelmiyordu.

İrfan Vural da bütün çağdaşları gibi askerlik hizmetini yapıp köyüne döndüğünde takvimler 1953 yılını gösteriyordu. İrfan, baba mesleği olan çiğtçiliğe yeniden büvük bir gayretle başlamıştı. Ancak, Ağyeri Köyünün çorak toprağı, gelişip büyüyen ailenin karnını doyurmuyordu. Anası, babası, iki kardeşi, ağabeyi Ali Vural'ın üç çocuğu, yengesi, günlük maişetlerini ancak çıkarabiliyorlar, bir gün çalışmasalar açlıkla karşı karşıva kalıyorlardı.

Bu dar ve hareketsiz çevrede bir çok köy delikanlısı gibi cinsi kompleksler içinde kıvranan İrfan Vural'ın günlerden bir gün köyün kuzeyindeki bir derede küçük bir oğlan çocuğuna tecavüz etmesi, sonun başlangıcı oldu. Hapse mahkûm edilen İrfan Vural, Tekirdağ Cezaevi'nde geçirdiği üç yıl içerisinde yankesici, hırsız, kaatil, dolandırıcılarla koyun koyuna yattı. Onlardan hiç de iyi şeyler öğrenmedi.

Bununla beraber, Tekirdağ cezaevinden çıktıktan sonra temiz bir hayat kurmak üzere İrfan Vural, ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etti. Gaziosmanpaşa'nın ışıksız, susuz, çamur içindeki Eğridere sokağında 18 numaralı gecekondunun tek odasına yerleşti. Istırap, açlık ve sefaletin birbirini kucakladığı bu tek odalı gecekonduda bütün aile üstüste barınıyordu.

İrfan Vural, ailenin geçimine yardımcı olmak için Sütlüce'deki ağır sanayi fabrikasında çalışmaya başladı. Fabrikanın en çalışkan, sessiz işçisiydi ve kısa zamanda kendisini şeflerine sevdirdi.

Bir süre sonra babasının ölümü İrfan'ın üzerine yeni sorumluluklar yüklüyordu. Kardeşi İsmail, yengesi ve annesi İrfan'ın evlenmesini istiyorlardı. Bu istekleri sadece **«kısmet»** diyerek geçiştiren İrfan, nihayet Bağlarbaşı semtinde oturan **«Tatar Refiye»** yi gördükten sonra kısmetinin bu kız olduğuna karar vererek genç kızı kaçırdı. Kızın ailesi, nikâh yapması için İrfan'ı sıkıştırıyorlardı. Ancak kızın eve gelmesiyle birlikte yeni bir mesele çıkmıştı: Gelin - kaynana geçimsizliği... İrfan bir yandan nikâh muamelelerini tamamlarken bir yandan da çok svdiği anası ile karısının geçimsizliklerine bir çare bulmak için çırpınıyordu. Ancak, gelin - kaynana geçimsizliği, tek odada barınan kalabalık ailenin üzerine bir kâbus gibi çökmüştü. Nihayet Refiye, kaynanasının dırdırına tahammül edemeyerek nikâhtan üç gün önce babasının yanına kaçtı ve bir daha da geri dönmedi.

Artık İrfan'ın hayatı altüst olmuştu. Sevdiği karısını unutamıyor, **«Ben Refiye'siz yapamam. Hayatın mânası kalmadı artık!»** diyordu. Bu çöküş içerisinde İrfan çalıştığı işi de bırakmıştı...

Günleri işsiz güçsüz dolaşmakla geçen İrfan, günün birinde polis bültenlerine **«silâhlı soygun»** diye geçen bir olayın kahramanı oldu. 23 Kasım 1962 günü bir yardımcısı ile birlikte silâh tehdidiyle Üsküdar'da önünü kestiği bir kuyumcunun elindeki çantayı alıp kaçırmıştı. Çantada 150 bin lira para ve 20 bin liralık altın vardı. İrfan Vural bir otomobile atlayıp kaçarken polis arkasından ateş ediyordu. Aradan bir ay geçmeden İrfan Vural, ihbar üzerine yakalandı ve bu suçundan dolayı 20 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ancak Sultanahmet Cezaevi'nden Bolu'ya nakledilirken imkânını bulup kaçmaya muvaffak oldu. İrfan Vural, polis tarafından amansız bir şekilde aranıyor ve **«silâh taşır, tehlikelidir!»** diye dedektifler uyarılıyordu. Günleri devamlı gizlenmekle geçen İrfan, 25 Kasım 1966 günü Gaziosmanpaşa'da görüldü. Bekçilerin **«Dur!»** emrine riayet etmedi ve iki bekçinin tabancalarına hedef oldu. Bir yandan kaçıyor, bir yandan da bekçilere ateş ediyordu. Bekçilerden ikisi de yaralanmıştı. O sırada karşısına devriye gezen polis memuru Adil Aydoğdu çıktı ve karşılıklı ateş başladı. Neticede polis memuru kalbinden vurulup cansız yere yığılırken İrfan da karanlığın içinde kayboldu. Daha sonra Babaeskide bir akrabasının evine sığındı, orasının da silâhlı polisler tarafından sarılarak kurşun yağmuruna tutulması üzerine arka pencereden kaçıp kurtuldu. Nihayet polisler İrfan'ı Üsküdar'daki dayısının evinde kıstırdılar. Daha önce evde gizlenen polislerle İrfan Vural arasında silâhlı çatışma başladı. İrfan Vural yaralı olarak ele geçirildi, bu arada bir komiser muavini de yaralandı. Tedaviden sonra mahkemeye sevkedilen İrfan Vural, Ağır Ceza Mahkemesinde, bekçileri yaraladığı için iki defa müebbet hapis, bir polisi de öldürdüğü için idam talebiyle yargılanıyordu.

Kendisini savunacak hiç bir avukat bulamayan İrfan Vural cezaevinde hücreye kapatılarak tek başına zincire vuruldu. İçişleri Bakanı, İrfan Vural'ın hücrede zincirli olarak tutulması için direniyordu. Ama hapishane müdürü İrfan'ın hücredeki durumuna acıdı ve kendisini hücreden çıkarttı. Hattâ, cezaevinin ve kantinin işletmesini de ona verdi. Ancak, hakkında istenen cezalar, bir mucize sonunda hürriyetine kavuşsa da cemiyet içindeki lânetlenmiş durumu, İrfan Vural'ın geleceğe umutla bakmasına engel oluyordu. Cezaevinin sabıkalı kişileriyle arkadaş oldu.

● Aylarca hücerede zincirli olarak hapsedilmişti.

O sırada kendisiyle konuşan bir gazeteciye İrfan Vural şöyle diyordu:

«— Ağabey... Öldüm, bittim... Hücerede aylarca zincire takılı kalmak beni mahvetti. Artık iflah etmem. Dizlerimden kurşunlandım... Hâlâ geçmedi. Yara yerleri sızlıyor. Kırık kemikler iyi kaynamadı galiba. İnsanın aylarca kimseyle konuşmaması zor şey. Konuşmasını unuttum. Dördüncü Ağır Ceza Reisi'ne de aynı şeyi söyledim. Bu yüzden mahkemelerde bile kendimi doğru dürüst savunamadım.»

Ve polisi vurduğuna dair iddiaları reddediyordu:

«— Onlar bana ateş açtı. Ben de ateş ettim. Polisi bekçiler de vurmuş olabilir. Çünkü seken kurşunla yaralanmış. Ben kurşun sektirmem.»

Ama biliyordu ki, sonunda kurtuluşu yoktur, ergeç sehpayı boylayacaktır. Diğer sabıkalılarla oturup bir firar plânı hazırlıyor ve bir mahkeme dönüşü bu plânı uyguluyordu. Hem de son anda karşılarına çıkan bir gardiyanı öldürmek zorunda kalarak...

Bundan sonra İrfan Vural'ın diğer üç sabıkalı ile birlikte kaçışı halkoyunu günlerce meşgul etti. Gazetelerin manşetleri onun ismiyle donatıldı. Çelik yelekli, elleri çifter tabancalı polisler, amansız bir insan avına çıkmışlardı. Nihayet kaçışlarından bir hafta sonra Karagümürk'te sıkıştırıldılar ve yine silâhlar konuştu. Bu, İrfan Vural'ın sonu idi... Silâh satın almaya geldikleri bir yorgancının önünde arkadaşlarını beklerken beyninden yediği polis kurşunuyla İrfan Vural'ın da dosyası kapanıyordu...

İrfan Vural'ın dosyası kapanmış ve muhakkak ki cemiyet, artık ıslahı kabil olmayan bir **«tehlikeli insan»** dan kurtulmuştur. Ama, İrfan Vural'ı yetiştiren düzen hâlâ yürürlüktedir. O düzen, kapalı odalarda bir kalem darbesiyle milyonlar çalanların, işçinin hakkını gaspedenlerin, köylüyü insafsızca sömürenlerin düzenidir, Amerikan haydutlarının beyaz perdede kahraman olarak tanıtıldığı bir zorbalık düzenidir. Böyle bir düzende, asgari insanca yaşama şartlarına sahip olamayanların, şu ya da bu nedenle doğru yoldan sapmaması mümkün değildir. Bu zorbalık düzeni varoldukça, polis ne kadar mükemmel çalışırsa çalışsın, cezaevleri ne kadar mükemmel olursa olsun, daima yeni İrfan Vural'lar yetişecektir. Çünkü sebep ortadan kalkmamıştır, ortadan kaldırılan sadece bir neticedir.

Yağma

Yaşar Kemal

Türkiye topyekûn bir imha politikası karşısında yıllardan bu yana. Bunu aydınlar, bu memleketin sahipleri emekçiler, Subaylar, Öğretmenler görmüyorlar mı? Görüyorlar, görüyoruz ama neylersin ki ...

1 — Kültürü imha ediliyor. Sömürgeciler bunu isterler. Bir milletin kültürünü yozlaştırarak o milletin kişiliğini yok etmek isterler. Kişiliği olmayan kimseler köleliğe daha uygundurlar. Yılda iki yüz elli film çevrilen film piyasasına bakın. En iğrenç Amerikan filmlerinin kopyaları. Çocuk yayınlarına, radyo yayınlarına, gazetelere bakın... Eğitim düzenine bakın... Özel sektörlü bir eğitim. Sömürge eğitimi. Sömürge radyosu, sömürge sineması...

2 — Çağımızda en çok sömürülmeğe uygun olan topraktır, toprak sahipsiz kalırsa. Türkiye toprakları sahipsiz kalmış, öldürülmüş bir toprak parçasıdır. Ormanı gitmiş. Bir milletin, hele iklimi Türkiye gibi ormanlarına bağlı, bir memleketin, hele ormanları bu kadar azalmış bir toprak parçasının insanları ormanlarına gözleri gibi bakmalıdırlar. Suları başıboş. Akar suları başı boş, el dokunulmamış... Toprak yüzde yüz erozyona uğramış... Nüfus da gittikçe artıyor. Toprak gittikçe ölüyor, nüfus da durmadan artıyor. Türkiye önümüzdeki yıllarda açlıkla karşı karşıya kalacaktır. Ve bu açlık sürüp gidecektir. Bu gidişle Türkiye topraklarını kurtaramayacak kimse, kimse şu yazdıklarımın ne kadar önemli olduğunu bilmiyor, Orman Fakültesindeki birkaç bilim adamından başka. Bu yağma düzeni sürüp gittikçe ne kültürümüzü, ne topraklarımızı hiç bir şeyimizi ölümden kurtaramayacağız.

Bu düzen öyle bir yağma düzeni ki, bu yağmadan hiç hiç bir şeyi kurtarılamıyor Türkiye'nin. Dini imanı bile yağma ediliyor. Toprak altı, toprak üstü tekmil servetleri yağma ediliyor. Anadolu bir eski eserler hazinesidir, bu eski eserler bile yıllardan bu yana yağma Hasanın böreği. Anadolu'yu soymak için dünya çapında şebekeler kurulmuş. Bunu biz biliyoruz, dünya da biliyor.

Bu memleket bir yağma memleketi oldu. Kim ona elini uzatsa yağma için uzatıyor. Türkiye'de oturan burjuvası soyuyor, yabancısı soyuyor, dostu, düşmanı soyuyor. Önüne gelen, önüne geldiği yerden soyuyor. İler tutar yeri kalmamış soyundan.

Bu düzen kompradorluk düzenidir. Bu düzen işbirlikçi i m h a düzenidir. Yeni bir şeydir. Gözünün yaşına bakmadan talan, imha, yakıp yıkma düzenidir. İşbirlikçi kompradorların istilâsına uğramış milletlerin sonu karanlıktır. Ölmekten, yokolmaktan zor kurtulabileceklerdir. Bu düzen bir yağma, bir imha düzenidir. İlkel yabanıl, korkunç, gününü gün eden, yakıp yıkarak soymak şişmek düzenidir. Bu düzenden sıyrılmadıkça hem de tez günde milletlerin hiç bir şekilde kurtuluşu yoktur. İnsanı sömürülerek bu hale getirilmiş bir toprağın, emekçisi bu halde, yarı aç, yarı tok, eğitimsiz, evsiz barksız, yoksul, hastahanesiz, ilâçsız kalmış bir memleketin bu sömürüden kurtulması zor. Toprağı da öldürülür, kültürü de...

Milliyetçilere dehşet ama namuslu, zor ama cesur bir iş düşüyor. Bu düzeni iyi tanımak, bu düzeni memleketin asıl sahiplerine, halka iyi tanıtmak gerek. Bu düzen yüzünden bir dış politikanın da tutsağı olduğumuzu, altı saat için de başka bir millet uğruna imhaya tabi tutulduğumuzu bildirmek gerek.

Bu düzenin ne kadar korkunç bir düzen olduğunu halka, halka bildirmek gerek, bu talanı, bu yağmayı bu ölüm fırtınasını...

Halk, işin aslını öğrenirse, bu düzenin ne olduğunu bilirse herşey kolaylıkla halledilir ve bu düzen değişir.

Anayasa sınırları içinde bu düzene dur demek mümkündür. Anayasayı zedelemeden, üstelik de Anayasanın bize verdiği imkânlardan faydalanarak bu imha düzenine dur diyebiliriz. İşin anbası minhası bu düzeni halka anlatabilmenin yollarını bulmalıyız.

TİP fobisi ve İnönü - Demirel pazarlığı!

İNÖNÜ — DEMİREL
— Ortanın solu ile sağ'ın asgari müşterekleri —

● Millî bakiye sisteminin kaldırılması için AP ve CHP liderleri anlaşmaya vardı. Amaç: TİP'in Meclis'e daha fazla temsilci sokmasını önlemek...

İktidar partisi AP ile ana muhalefet partisi CHP yeni yıla bir çok konularda anlaşmış olarak girmektedirler. Uzun süreden beri Demirel ile flört havasını devam ettiren CHP Genel Başkanı İnönü, geçen hafta Başbakan'ı ziyaret ederek bir çok önemli konularda iktidar ile prensip anlaşmasına varmıştır.

Anlaşmanın esasını, son zamanlarda iki parti arasında anlaşmazlık konusu olan bazı kanun tasarılarının Meclis'ten sür'atle geçirilmesi teşkil etmektedir.

Siyasî pazarlık niteliği taşıyan İnönü - Demirel görüşmesinde, Başbakan, Seçim Kanunu'nun değiştirilmesini ve millî bakiyenin kaldırılmasını öngören tasarıyı desteklemesini İnönü'den istemiş, İnönü ise, başta TRT Kanunu değişikliği olmak üzere bazı tasarıların Meclis'e sevkinin geri bırakılmasını ve 21 Mayısçıların affedilmesini talep etmiştir.

İki saate yakın süren görüşmeler sonunda her iki lider de kesin anlaşmaya varmışlardır. Nitekim, bu anlaşmanın ilk tezahürü, 21 Mayıs'çıların affı olmuştur. Millet Partisi milletvekillerinden üç kişinin bu konuda yaptığı kanun teklifi CHP Genel Başkanı İnönü tarafından benimsendiği gibi, Demirel'e de benimsetilmiş ve Bakanlar Kurulu tarafından aynı konuda alelacele hazırlanan bir tasarı rekor teşkil edecek bir hızla Millet Meclisinden ve Senatodan geçirilerek 21 Mayıs'çıların yılbaşından önce cezaevlerinden kurtulmaları sağlanmıştır.

AP yöneticileri, kendileri için yararlı gördükleri bazı tasarıların da Parlâmentodan geçmesini ve CHP'nin bu tasarılara direnmemesini sağlamak için, muhalefet ile iktidar arasında büyük çatışma yaratabilecek bazı projeleri meclise getirmekten ısrarla kaçınmaktadırlar. AP Genel Yönetim Kurulu üyeleri ile Millet Meclisi ve Cumhuriyet Senatosu grupları yönetim kurulu üyelerinin yaptıkları son toplantılarda Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma Kanunu Tasarısı ile TRT Kanunu Tasarısı'nın Meclis'e şimdilik sevkedilmemesi kararlaştırılmıştır. Bunların yerine iktidar ile muhalefet arasında büyük ayrılık çıkmadan kanunlaştırılabilecek tasarılar ele alınacaktır. Ziraat Odaları Birliği Kanunu Tasarısı ile bir süre önce kamuoyunda büyük tepki yaratan Orman Kanunu tadil tasarısının ve belediye gelirlerini arttıracak bazı tasarıların bu anlaşma havası içinde parlamentodan geçirilmesine çalışılacaktır.

İnönü - Demirel pazarlığı sırasında varılan anlaşmaya göre, Seçim Kanunu'nda millî bakiye sistemini kaldıracak kanun tasarısının bütçe görüşmelerinin hemen ardından ele alınacağı, AP'nin ileri gelenleri tarafından açıklanmıştır.

Bilindiği gibi, özellikle küçük partilerin parlâmentoya temsilci sokmak ihtimalini ortadan kaldırabilecek mahiyetteki bu değişiklik, 1966 yılında iktidar ile muhalefet arasında şiddetli tartışmalara yol açmış, CHP'nin de muhalefeti yüzünden bu değişiklik gerçekleştirilememiş bulunuyordu.

Ancak CHP, bugün Seçim Kanunu değişikliğine muhalefetten vazgeçmiş görünmektedir. Bu vazgeçişin başlıca nedenleri, Türkiye İşçi Partisi'nin hızla gelişmesi ve Güven Partisi'nin de CHP oylarına talip olmasıdır. Bir süre önce İnönü'ye yakın bir dergide açıklandığı gibi, Seçim Kanunu değişikliği meclise geldiği takdirde CHP bu tasarıyı açıkça desteklemeyecek, ancak kanunlaşmasına engel de olmayacaktır. Böylece, millî bakiye sayesinde Türkiye İşçi Partisi'nin ve Güven Partisi'nin parlamentoya fazla temsilci sokması önlenmek istenmektedir.

Bu arada, AP'nin, millî bakiye sistemini tamamen kaldırmak yerine, bundan istifade etmek için alınması gerekli oy sayısı ile ilgili barajı yükseltmek yoluna gidebileceği de söylenmektedir. Ama şekil ne olursa olsun, açık gerçek şudur ki, AP de, CHP de seçim kanununu mutlaka değiştireceklerdir. Her ikisi de amorf birer kitle partisi hüviyetinden kurtulamamış olan AP ile CHP'nin bu asgarî müştereklerde anlaşmalarına şaşmamak lâzımdır. Çünkü her ikisi de, bünyelerindeki sağa açık oyların GP, sola açık oyların ise TİP tarafından ele geçirilmesinden endişe etmektedirler. Özellikle son doğu mitinglerinde Türkiye İşçi Partisi'nin büyük gelişmesinin somut olarak görülmesi, her iki partiyi de, açık açık olmasa bile, kuliste bu tek sosyalist partiye karşı birleşmeye itmiştir.

Türkiye İşçi Partisi'nin gelişmesini önlemek hesabında prensip anlaşmasına varıldıktan sonra, 1968 yılında ortanın solunda görünen CHP'nin TİP'e karşı hazırlanacak yeni tertiplerde de sağdaki AP ile işbirliği yaptığını görmek asla sürpriz olmayacaktır.

Faşist diye kime derler?

SUYA BAK SABUNA BAK

Ben öteden beri yazı yazma sanatıyla otomobil sürme arasında yakın bir benzerlik bulurum. Bunda yazılarımı hep direksiyon başında düşünmemin de dahli olduğunu gizlemiyeceğim, ve galiba bu yüzden de boyuna ağaçlara toslıyorum. Bizim hanımın acı acı şikâyet ve ikazlarına rağmen, bu âdetimden vazgeçmedim ve vazgeçmemeğe kararlıyım. Sorarım size, gerek yazı yazmada, gerekse otomobil sürmede, kenar mahallelere dalarak, yağmurlu çamurlu sokaklarda yayaların üstüne zifos sıçratmaktan ve nasıl bağrışarak kaçıştıklarını seyretmekten daha zevkli bir şey olabilir mi? Ne yazık ki, böyle demokratik zevklere sağdan soldan müdahale edildiği tatsız bir devreye girmiş bulunuyoruz... Evvelisi günü, gine ara sokaklarda arabamla dolaşıyor, hem dergime ÇÜŞŞ'lü, OHA'lı ince **bir yazı tasarlıyor, hem de yolda üstüne zifos sıçratacak birisi gözlüyordum. Baktım ki, ilerde bir kadın; gaza basıp üstüne yürüdüm, tepeden tırnağa giydi zifosu. Tam güle oynıya uzaklaşacağım ordan, araba öndeki çukura takıldı, hemen kurtaramadım; İşte o sırada kadın, kenara kaçacağına elindeki bulaşık tasını üstüme savurmaz mı! Camı da dalgınlıkla açık bırakmışım, otomobilin içi, üstüm başım bütün çirkef oldu. Eve gidip elbisemi değişinceye kadar gasiyandan içim dışıma çıktı... Yazı yazmada da aynı güçlüklerle karşılaşmağa başladım da, onun için bu hikâyeyi size anlattım. Bir süredir öyle bir demagoji tozkoparanı esiyor ki, ağız tadıyla kimseyi lekeliyemiyor, kimseye rahat rahat çamur atamıyorsunuz. Bir takım yedi aylık doğmuş kriptolar, vakitsiz doğmuş bulunmalarının acısını analarının memesi gibi sarıldıkları doğmalardan çıkararak, ve bir alay klişe tabir ve târifleri paralayarak, akıllarınca karşınıza çıkıyor, kendilerini müdafaa etmekle de kifayet etmeyip, hücuma geçiyor, ve inanır mısınız, çamaşırcı çocukları olduklarından herhalde, sizin kirli çamaşırlarınızı ortaya sermeye, doğruculuk etmeğe yelteniyorlar. İş o hale geldi ki, tek yazı yazabilmek için taa Kızılcahamam'a kadar gidip gelme zorunda kalıyorum. Bu böyle giderse, endişem odur ki, başıma çok ağır bir kaza gelecek. Çünki, efendim, herhangi bir olayı, hatta bir dünya olayını Türkiye'de Türklerin, yâni benim gibi Türklerin menfaatinin asıl ve esas olduğu açısından ele almağa kalktığınızda, objektif bir teşhise tâbi tuttuğunuzda, en ağır iftiralara mâruz kalmanız mukadder.**

Meselâ Yunanistan'daki son olaylar hakkında şöyle bir yazı yazdım diyelim!

Yunanistan'da şimdi başlamış görünen yeni bir **«Metaksas devri»** dir. Yunanlılar, sert generalin demirden idaresi altında, fakat istikrar içinde yaşamaktan, o yıllar fazla şikâyet etmemişlerdi. Demokrasinin beşiği Yunanistanın çok uzun yüzyılların gerisinde kaldığı, 1821 de kurulan bugünkü Yunanistan'ın onunla hiç ilgisi bulunmadığı bakalım bu ikinci devirde Batı tarafından kavranabilecek midir?

Görünen, askerî idarenin kargaşalıktan son derece kuvvetli olarak çıktığıdır. Bu idare, hiç olmazsa uzunca bir süre, hiç kimseye hesap vermeksizin ülkeyi yönetebilecek gücü kazanmıştır.

Atina'daki idarenin önündeki ilk hayatî dâva kendisini dışarda konsolide etmektir. Bunu içerde eli ve kolu serbest olarak yapabilecektir. Yunanistan şüphesiz Batı bloku içinde kalacaktır. **NATO'da, siyasî rejimi kendisinden daha demokratik olmayan bir Portekiz mevcuttur**- barışçı niyetlere sahip olduğunu ispata çalışacaktır, bölgedeki çıbanın yokedilmesi için gayretli davranacaktır.

Durumun bu şekilde inkişafı, tabiî, bizim yönümüzden en ziyade arzulanan şekildir. Ufakta görünenin bu çizgiler olması iyimserlik ihtimalini arttırmaktadır. Halkın Cuntadan kurtulmak için önüne çıkarılmış fırsatta elinin küçük parmağını dahi kaldırmaya kalkışmamış olması, eh, Yunan'lıların da en azından yeni idarelerine tevekkül gösterdiklerinin delili değil midir?

Şimdi bu mealde bir yazı yayınlasam ben, kriptolar ne Sağcılığımı, **ne** Faşistliğimi **bırakır!** NATO'ya iç güveyisi girmiş, **NATO - kafalı olmuş diye söylemediklerini bırakmazlar. Bu suçlamalarını da desteklemek için, kendilerine göre icad ettikleri** faşist **târiflerini öne sürerler. Belki bu târiflere göre, Yunan cuntasını tutuyorum diye benim faşist olduğuma inandıracakları bir kaç safdil çıkabilir. Ama mühim olan târifler değil, akıldaki düzendir, siz ona bakın! Onu inceleyin! Benim aklımdaki düzense, bir kaç han daha yaptırabileceğim, bir iki matbaa daha satın alabileceğim, otomobilimle kenar sokaklarda, ve yazılarımla gazetede rahat rahat çamur atabileceğim. düzendir. Bu düzeni korumak için de her türlü düzene başvurmaktan çekinmiyeceğim tabiî. Ama bunu yapıyorum diye de faşist olmadım ya! Faşist kimdir? siz onu biliyor musunuz** Faşist, **bana Faşist** diyen Komünistlerdir» **işte o kadar!**

Can YÜCEL

— Bunun neresi yeni yıl yahu?!

TiP'e dokunamazsınız!

Mehmet Ali AYBAR

Emekçilerin hızla uyanıp Türkiye İşçi Partisi'ne sarılmaları, ağaları, kompradorları, bürokratları ve bunların çıkarlarını savunan cüce politikacıları, yani toplumumuzun çürümüş sınıf ve tabakalarını çılgına çevirmektedir. Bunlar, çürümüşlüklerini gizleyen sessizlikten hoşlanırlar. Her şeyin ortaya döküldüğü, gerçeklerin konuşulduğu ortamlardan, vebadan kaçar gibi korkarlar. Çürümüş olmayı kabul etmezler. Çürümüş oldukları için acz içinde olduklarını değil, kendilerine çürük dendiği için acze düştüklerini sanırlar ve çürüdükçe etrafa saldırırlar.

Bunlara bakılırsa, **«her iş yolunda gidecektir, ama Türkiye İşçi Partisi işleri bozmaktadır.»** Ve arkasından malûm tehditler:

«Her şeyi biliyoruz. Kanunun pençesinden kurtulamıyacaklar. Ve saire...»

Çeşitli din ve mezheplere, etnik gruplara mensup vatandaşlarımıza farklı muamele yapılmamasını istedik mi, cüceler feryadı basarlar:

«Milleti bölmeye, vatanı parçalamaya kalkışıyorlar; Kürtleri kışkırtıyorlar; Sünni - Alevi çatışmasını körüklüyorlar.»

Biçare cüceler. **«Kaderde, kıvançta ve tasada ortak, bölünmez bir bütün halinde milli şuur ve ülkü etrafında toplanmanın»** mutluluğunu bir türlü kavrıyamazlar. Bu kavramları da, çürümüşlüklerini örtmek için kullanmaya kalkışırlar.

Milletin bütünlüğü, sosyal gerçekleri yok saymak ve yok saymak için de sindirme politikası gütmekle sağlanamaz. Bu kahir ve sindirme politikasi Anayasaya aykırıdır. Anayasanın 12. maddesi dilinden, mezhebinden dolayı vatandaşlara farklı muamele yapılamıyacağını yazar. Dilinden dolayı, mezhebinden dolayı vatandaşa farklı muamele yaptınız mı, asıl o zaman korkulan âkıbetlerle karşılaşılır. Sindirme politikası akıllı bir iş değildir. Tarihin hiçbir döneminde kârlı olmamıştır. Ama 20. yüzyılın ikinci yarısında, felâketlere yol açacağı muhakkaktır. Cüce politikacıları, akıllarını başlarına toplamaya dâvet ederiz.

Partimizin bu konularda görüşü açıktır. Ve geçerli tek çıkar yol da budur. Kürtçülük, Alevilik sorunlarına anayasanın 3. maddesi ışığında, yani Türkiye *Devleti*'nin ülkesi ve *milletiyle* bölünmez bir bütün olduğu esasından hareket edilerek, 12. maddesinin eksiksiz tastamam uygulanmasıyla çözüm bulunur. Ana dili Kürtçe olan vatandaşlarımıza - ki sayıları 2 milyonun üstündedir - ve Alevî mezhebinden olan vatandaşlarımıza - ki sayıları 10 milyonun üstündedir - iki numaralı vatandaş muamelesi yapılamaz; yapılmamalıdır. Sünnî mezhebinden ve ana dilleri Türkçe olan vatandaşlarımız ne gibi haklara sahip iseler, onlar da aynı haklara sahiptirler; ve bu haklar, anayasa teminatı altındadır.

Millî varlığımızın gerçekten korunması, ancak anayasaya saygılı ve böylesine özgür bir politikayla sağlanır. Tahakküm politikası, baskılar, ezgiler, varlığımız için tehlikeli tepkilere yol açar. Cüce politikacılar bunu böyle bilsinler.

Doğu sorununun temelinde ekonomik nedenler yattığını bin kerre tekrar ettik. Doğu'nun geri bırakılmışlığının bu bozuk kapitalist düzeninin bir sonucu olduğunu söyledik. Kâr peşinde olan bu düzende doğuya yatırım yapılamaz; çünkü kârlı değildir; çözüm bu düzenin değişmesi, yani kapitalizmden sosyalizme geçilmesiyle bulunacaktır, dedik. Doğulu emekçiyle batılı emekçilerin çıkarları ortak ve kardeş olduklarını bin defa tekrarladık. Doğulu vatandaşların tertipledikleri mitingleri emekçı halk kütlelerinin anayasadaki haklarını kullanarak, anayasaya sahip çıkışları olarak selâmladık.

Cüce politikacılar başbaşa vermişler: **«Doğuda Türkiye İşçi Partisi hızla gelişiyor, sizi de bizi de çökertti; nasıl edip de başına çorap örsek»** diye düşünüyorlarmış. Elinizden geleni arkanıza koymayın cüceler, İşçi Partisi'nin kılına dokunamazsınız. Bizim her işimiz anayasadan yana, açık, meydanda... Bizim başımıza çorap örmeğe kalkanlar, çorabı kendi başlarına örerler; ve kazdıkları kuyuya kendileri düşerler. Anayasayı çiğnemeye kalkışmanın cezası büyüktür; ve bu suçun zaman aşımı da yoktur. Tertipler tasarlıyan cücelerin dikkatini çekeriz.

Türkiye İşçi Partisi iktidara gelecektir. *Bunu kimse önliyemiyecektir.* Seçim Kanunu'nu değiştireceklermiş. Seçim Kanunu'nu değiştirmek de kâr etmez. Aldığımız oylarla orantılı sayıda milletvekili çıkarmamız, Seçim Kanunu değiştirilerek önlenirse, gidişat ağaların, kompradorların, bürokratların lehine mi dönecektir? Türkiye İşçi Partisi'*nin ağırlığı daha da artacaktır.* Çünkü parlâmento, toplumdaki gerçek durumu yansıtmadığı için çelişiler, zıtlaşmalar daha da derinleşecektir.

Türkiye gibi geri kalmış, fakat halkı yüz yıllık politik tecrübelerden geçmiş bir toplumda, Seçim Kanunu oyunlarıyla postu kurtarmak, tarihî şartların acze düşürdüğü sosyal sınıfları çöküşten kurtarmak katiyen mümkün değildir.

Türkiye sosyalist olacaktır. Tarihin akışını kimse durduramaz. Seçimde ayak oyunu da kâr etmez; Amerika'ya dayanmak da...

Evet Amerika'ya dayanmak da kâr etmez. Çünkü Amerika, Türkiye'den çekip gidecektir. Çekip gitmek zorunda kalacaktır. İkinci millî kurtuluş mücadelemiz güçleniyor; Amerikalıyı çepeçevre saran nefret çemberi her gün daralıyor. Türkiye NATO'dan çıkacaktır; ikili anlaşmalar feshedilecektir. Bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'yi emekçi halkımız kendi elleriyle kuracaktır. Kendi gücünün bilincine varan halkımız, güzel günleri getirecektir *Güzel günler yakındır.*

KENNEDY SUIKASTINAN İÇYÜZÜ

Mekin GÖNENÇ

İKİNCİ BİR OSWALD

Gangster Jack Ruby
— Polislere kadın temin eden bir cani —

Suikastten önce tertipçiler fizikî bakımdan Oswald'a çok benzeyen birini kullandılar. Plâna göre bu şahıs Oswald'ın ismini kullanarak yaptığı iş ve hareketlerle Oswald hakkında şüpheli bir şahıs havası yaratacaktı.

III

● Oswald'ın New Orleans'da olduğu gibi, Dallas Şehrinde de Castro aleyhtarı hareketlerde parmağı var mıydı?

— Evet. CIA adına Castro aleyhtarı yeraltı teşkilâtına gizli yollardan silah temininde önemli bir rolü olan Jack Ruby, Oswald'ın Dallas Şehrindeki «temas ajanı» idi. Ayrıca, Oswald'ın Dallas'da teması bulunduğu beyaz Ruslardan kurulu geniş bir çevre vardı ki, bunların çoğu CIA hesabına çalışmakta idiler. Bunlardan başka, 1963 ekim ayı içerisinde Oswald'ın New Orleans ve Miami'deki Castro düşmanı arkadaşlarından bazıları Dallas şehrine gelmeye başlamışlardı.

23 Kasım 1963 günü, yani Kennedy'nin öldürülmesinden bir gün sonra, Dallas Şehri şerif yardımcılarından Buddy Wathers, tahkikat dosyasına konmak üzere Dallas Polis Müdürlüğü istihbarat şefine verdiği raporda «... Harlandale Caddesi 3128 numaralı eve Başkan Kennedy'nin ölümünden bir hafta önce bazı Kübalıların geldiğini, bunların «Kübayı kurtarma» adlı cemiyetin üyeleri olabileceklerini Oswald'ın da aynı cemiyete kayıtlı bulunduğunu ve suikastin hemen ardından bu Kübalıların binayı terkedip gittiklerini» açıklamıştı. Wathers, şüphe üzerine suikastten sonra da bu konudaki tahkikatını derinleştirmiş ve Oswald'ın da daha önce bu binaya gidip geldiğini öğrenmişti. Ne var ki, hiçbir kimse, Wathers'in raporuna gereken önemi vermemşti. Warren komisyonu bu raporun üzerinde durmadı bile.

Oswald'ın suikastteki rolü yalnızca siyasi safhada kalmaktadır. Yoksa, kendisinin «tetiği çekmek» gibi bir görevi yoktu. Ne var ki, suikasti plânlayanlar kendisinin sözde «marksist» etiketinden en usta şekilde faydalanmak istemişlerdi. Böylece suikasti işleyenin «fanatik bir solcu» olduğu fikri yaratılacak, dikkatler Oswald üzerine çekilecek, bu arada da suikastin tertipçileri ile Cumhurbaşkanını öldüren gerçek kişiler, polisin dikkatinden ayrılıp kolaylıkla Dallas'dan sıvışacaklardı.

Bence polis memuru Tippit'i öldüren de Oswald değildi. Bu hususta elimizde kuvvetli deliller var. Tippit'in Oswald tarafından öldürüldüğü fikrinin yaratılması da, polisi şaşırtmak ve Oswald'ın ortadan kaldırılmasını sağlamak için şebekenin ortaya attığı bir taktik idi. Böylece polis Oswald'ı, yakalanmış olduğu sinama binasında kıstıracak, ve yakalanmamak üzere polise «direnirken» öldürülecekti. Fakat tertipçilerin bu hesabı doğru çıkmadı. Polis direnme esnasında Oswald'ı öldürmemiş, biraz hırpaladıktan sonra ele geçirmişti. 22 Kasım günü polis müdüriyetinin koridorlarında Oswald, «...ben kimseyi öldürmedim, beni kendilerine âlet olarak kullandılar...» şeklinde avaz avaz bağırıyordu. Tertipçiler, Oswald'ın her şeyi açıklayacağından ve kendilerini ele vereceğinden korkmaya başlamışlardı. Bundan sonra da hepimizin bildiği gibi, olayların içerisine Jack Ruby girecek ve Oswald da ebediyen konuşamaz hale getirilecekti. 24 Kasım günü Dallas cezaevinin koridorlarında Oswald, suikast şebekesinin «kurbanı» olacaktı.

● Hangi sebep ve deliller dolayısıyla, polis memuru Tippit'in Oswald tarafından öldürülmediğine inanıyorsunuz?

— Önce şunu açıklıyayım. Elimizdeki delilere göre, Tippit'i öldürenler bir değil, iki kişidir. Oswald kesinlikle bunların arasında bulunmuyordu. Bizler Tippit'i öldürenlerden birinin kimliğini meydana çıkarmış bulunuyoruz. Warren raporlarının da açıkladığı gibi, görgü tanıklarının çoğu Tippit'in kaatilinin Oswald olduğu üzerinde kesin bir ifade verememişlerdi. Tanıkların çoğu kaatilin «tıknaz» ve «kısa boylu» olduğunu söylemişlerdi. Halbuki Oswald «zayıf» ve «orta boylu» idi. Yine tanıklardan birisi, cinayetin bir değil iki kişi tarafından işlendiğini açıklamıştı. Aynı zamanda yine Warren raporunun bizzat kendisi, kronoloji uzmanlarının verdiği rapora göre, iki cinayetin işlenmiş olduğu zaman farkı içerisinde Oswald'ın Cumhurbaşkanına ateş edilen kitap deposundan Tippit'in öldürüldüğü yere kadar gelmesinin imkânsız olduğunu belirtmektedir.

Tippit'in öldürüldüğü yerde dört adet mermi kovanı bulunmuştu. Bilindiği gibi, «revolver» yani «toplu tabancalar» ateş edildikten sonra mermi kovanlarını kendiliklerinden fırlatmazlar. Öyleyse Tippit'i öldüren kişi, bu mermi kovanlarını tabancadan çıkarıp kasden kaldırımın üzerine bırakmış oluyor. Bence bu kovanlar daha önceden Oswald'ın 0.38 çaplı revolverinden temin edilip cinayetten sonra oraya bırakılmışlardı. Tippit'in cesedi yanında bulunan mermi kovanlarından ikisi «Remington» marka mermilerle, diğer ikisi de «Winchester» marka mermilere aitti. Halbuki, Tippit'in cesedinden çıkarılan kurşunlardan üçü «Winchester», biri de «Remington» idi. Bizler bu arada yaptığımız araştırmada «Remington — Peters Manufacturing» şirketinin de kendi mermilerinde «Remington» kovanlarını kullanmadıklarını imalât raporlarını incelemek suretiyle kesin bir şekilde öğrenmiş bulunuyoruz. Hattâ, Warren Komisyonu'nun isteği üzerine Tippit'in cesedinden çıkan mermilerle ceset yanında bulunan kovanlar hakkında laboratuvar tetkikleri yapan FBI balistik uzmanı Cortlandt Cunningham hazırladığı resmi raporda, bu mermilerin kesinlikle Oswald'ın tabancasından çıkabileceğinin şüpheli olduğunu belirtiyordu.

● Biraz önce «ikinci bir Oswald»dan bahsettiniz. Bu hususu biraz daha açık'ar mısınız?

— Suikastten önce tertipçiler fizikî bakımdan Oswald'a çok benzeyen birini kullandılar. Plâna göre bu şahıs, etrafta Oswald'ın ismini kullanacak, yaptığı iş ve hareketlerle de Oswald hakkında şüpheli bir şahıs havası yaratacaktı. Zannımca, biz bu kişinin kim olduğunu tesbit etmiş bulunmaktayız. Size bu hususla ilgili bazı olayları açıklayayım:

Suikastten önce bir gün, gençten bir kişi otomobil almak bahanesiyle New Orleans'daki bir oto satış mağazasına giriyor. Kendisi ile meşgul olan satış memuruna isminin Lee Harvey Oswald olduğunu söylüyor. Yol denemesi yapmak üzere satış memuru ile birlikte beğendiği otomobillerden birine biniyorlar. Bu deneme esnasında bu kişi bir ara otomobili saatte 130 kilometre süratle usta bir şekilde sürüyor. Halbuki gerçek Oswald, otomobil kullanmasını bilmiyordu. Bu kişi konuşmalar arasında bir ara hiç yeri yokken bir yerden külliyetli miktarda para beklediğini ve pek yakında da tekrar Rusya'ya gideceğini söylüyor. Sonuç olarak da, otomobil almadan mağazadan ayrılıyor. Suikastten sonra bu «İkinci Oswald»ı polise tarif eden aynı satış memuru bir gün mağazanın önünde bilinmeyen biri tarafından saldırıya uğramış ve feci şekilde

Kennedy suikastı hakkında gerçeklere aykırı rapor hazırlayan komisyonun başkanı Earl Warren şimdiki Cumhurbaşk... Johnson'a yemin ettiriyor.

...rpalanmıştı. Daha sonra bu satış me-...ları New Orleans'dan ayrılıp Dallas ...rine göç etmişti. Kendisi geçen yıl ...rasında kalmış olduğu odada arsenik ...irlenmesinden ölü olarak bulundu. ...smi makamlar, ölüm sebebi olarak «...ihar» demişlerdi.

İkinci olay da şu: Yine suikastten önce aynı kişi Dallas'da ki bir atış poligonuna giriyor. Orada da kendisini Lee Harvey Oswald olarak tanıtıyor. Tüfekle yaptığı atışlarda yalnız kendi hedef tahtasını «12»den vurmakla kalmayıp kendisinin yanındaki hedef tahtasını da «12»den vurarak etraftan büyük ilgi topluyor. Gerçek Oswald, deniz piyadesi iken «keskin nişancı» olarak bilinmekteydi. Fakat askerlikten ayrıldığından bu yana kendisinin tüfekle atışlar yaptığına dair ortada tek bir delil ve görgü tanığı yok. Üstelik Oswal'dın askerlikteki atıcılık kayıtlarında kendisinin o atış poligonunda kullanılan hedef tahtasını üstüste defalarca «12»den vuracak kapasitede olmadığı anlaşılmaktadır.

Warren Komisyonu bile bu yukarıda açıkladığım olaylara karışan kişinin Oswald'ın kendisi olamayacağı, başka birinin onun kimliğini kullanabileceğini belirtmekteydi.

● Yukarıda bir ara Oswald'ın CIA hesabına çalıştığını ve suikasti tertipleyenlerden çoğunun CIA ile direkt temasları bulunan kişiler olduğunu açıkladınız. Oswald'ın ayrıca FBI ile de herhangi bir ilişkisi var mıydı?

— Oswald'ın FBI ile olan ilişkisi CIA ile olanınkinden çok farklı idi. Bilindiği gibi, FBI'ın bütün Amerika boyunca paralı «ispiyoncuları» bulunmaktadır. Bunlar FBI'a haber taşırlar ve karşılığında da belirli bir ücret alırlar. Oswald da bunlardan biri idi. Yani FBI kadrosunda asli memur olarak çalışmıyordu. Kendisi muhtemelen Dallas ve New Orleans bölgelerindeki solcu hareketleri FBI'a ulaştırmakta idi. Warren komisyonu raporlarında Oswald'ın FBI ile olan ilişkisine de hiç dokunulmadı. Halbuki komisyon üyelerinden olan Senatör Gerald Ford, daha sonra yazdığı «Bir suikastçının portresi» adlı kitabında aynen şunları yazıyordu: «...Dallas Şehri Başsavcısı Henry Wade ile Eyalet Başsavcısı Waggoner Carr'in Warren Komisyonuna verdikleri ifadelerinde, Oswald'ın 1962 Eylül ayından beri FBI hesabına ayda 200 dolar ücretle ispiyoncu olarak çalıştığını ve kendisinin gizli kod numarasının da 179 olduğunu açıklamışlardı...»

17 Şubat 1964 tarihli bir polis raporunda da şunlar belirtilmektedir: Beyaz Rus asıllı bir göçmen olan Baron Teofil Meller, Dallas'da bir ara Oswald ve karısı Marina ile ahbap olur. Bir gün Oswald'ları ziyarete gittiğinde Bayan Melle, Oswald'ın evinde Karl Marx'ın yazdığı «Kapital» adlı kitabı görür ve kendisinin durumundan kuşkulanarak derhal FBI'a haber verir. FBI da, Oswald gibi bir kimseyi, yani kendisini «marksist» olarak ilân etmiş, bir ara Rusya'ya giderek orada yaşamış ve tekrar Amerika'ya döndükten sonra da Castro rejimini destekleyici broşürler dağıtmış bir kişiyi «tehlikesiz» ya da «çekinilmeyecek» bir kişi olarak nitelendirdiğine göre, bildikleri olmalı. Üstelik, Oswald'ın Rusya'dan tekrar Amerika'ya döndüğünde yapılan tahkikat esnasında FBI kendisinin «sağlam» ve «makbul» bir vatandaş olduğuna dair rapor vermişti.

Bu sözlerimden FBI hakkında yanlış bir sonuç çıkarmayın. Suikastle ilgili tahkikat ve soruşturmalarda şayet FBI'ın yardımları olmasaydı bugün Başkan Kennedy'nin öldürülmesiyle ilgili pek çok şey henüz su yüzüne çıkmış olmayacaktı. FBI'ın bu safhada çok faydalı çalışmaları olmuştu. CIA ise, tahkikat ve soruşturmalar esnasında aynen bir «Gestapo» ya da «NKVD» teşkilâtı kimliğine bürünerek gerçekleri örtmeğe, komisyon üyelerini şaşırtmağa çalışmıştı.

● Oswald ve Jack Ruby'nin birbirlerini daha önceden tanıdıklarına dair elinizde herhangi bir delil var mı?

— Jack Ruby, yalnızca Castro aleyhtar hareketlerde değil, Dallas şehrinde CIA ile bağlantısı bulunan her türlü işlemlerde parmağı bulunan bir CIA ajanı idi. CIA kendi gayesine hizmet edebilecek her türlü insanı, kişiliğine bakmaksızın kullanabilen bir haber alma örgütüdür. Bu bakımdan, Dallas Polis Müdürlüğü mensuplarına zaman zaman çalıştırdığı gece kulübünden kadın bulmak suretiyle onlara «pezevenklik» yapan Jack Ruby'nin de aynı örgüt içerisinde görevli bulunmasını garip karşılamayın. Ruby, Oswald, Ferrie ve diğerlerinin CIA'den ücret alarak onun hesabına aşağıdaki işleri yaptığına dair elimizde çok kuvvetli deliller bulunmaktadır. Şöyle ki:

Ruby, Küba'lı sürgünler için gizli yollardan silah ve cephane tedarik ediyor; David Ferrie, Küba'lı sürgünleri savaş için eğitiyor ve zaman zaman onları uçakla gizli görevlerini yerine getirmek üzere Küba üzerine götürüyor; Oswald da elinden geldiği kadar etrafına kendisini bir «marksist» olarak tanıtıp Amerika'da bulunan sol kanat mensuplarının güvenini kazanarak bu sayede komünist ülkelere özellikle Küba'ya gidip CIA adına casusluk faaliyetlerini yürütmek için zemin hazırlıyordu.

Tahkikat esnasında bizler Oswald'ın not defterleri arasında şifreli bir telefon numarası bulduk. Bu numara Jack Ruby'nin özel telefon numarası idi. Aynı şifreli numara, bu olaya adı karışan başka bir şahsın adres defterinde de bulunmuştu.

Bu arada olayla ilgili olarak sorguya çekilen Bayan Nancy Perrin Rich'in, Warren Komisyonu raporlarına geçen ifadesini açıklamak, sanırım ki, faydalı olacaktır. Verdiği ifadeye göre:

Bayan Rich, 1961 yılında kocası ile birlikte Dallas şehrine geliyorlar. Kocası Robert Perrin'in silah ve uyuşturucu madde kaçakçılıklarından sabıkaları bulunmakta. Bayan Perrin, Dallas polisinin aracılığı ile Jack Ruby'nin çalıştırdığı gece kulübüne barmen olarak yerleşiyor. Bir süre sonra Bayan Perrin gece kulübündeki işini terkediyor ve uzun bir süre Jack Ruby ile karşı karşıya gelmiyorlar. Karı koca Perrin'ler bir gece Amerikan kara ordusuna mensup bir yarbayın başkanlık ettiği ve Küba'lı sürgünlerin katıldığı gizli bir toplantıya davet ediliyorlar. Bu toplantıda Robert Perrin'e, Castro'ya karşı girişilecek hareketlerde kullanılmak üzere gizli yollardan silah ve cephane tedarik etmesi için 10 bin lira teklif ediliyor. Aralarında uzun bir pazarlık başlıyor ve neticede 25 bin dolarda anlaşmaya varılıyor.

O arada, Robert Perrin, paranın bir miktarını peşin olarak istiyor ve bunun üzerine toplantıya başkanlık yapan yarbay da, durumu ve Perrin'in isteğini telefonla birisine anlatıp kendisinden para istiyor. Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra kapı çalınıyor ve içeriye, elinde para torbasıyla Jack Ruby giriyor. Jack Ruby, silâh kaçakçılıklarında CIA adına ödeme işlemlerini yürüten kişi idi. Nedense daha sonra Robert Perrin bu işten vazgeçiyor ve Dallas şehrini terkedip bir süre muhtelif şehir ve kasabalarda saklanarak izini kaybettirmeğe uğraşıyor. Sonunda da, New Orleans şehrine gelerek orada yerleşiyor. Bir yıl sonra Robert Perrin evinde arsenik zehirlenmesinden ölü olarak bulunuyor. Resmî makamlar bu olayı da «suikast» olarak kayıtlarına geçiriyorlar.

Elimizde Jack Ruby'nin CIA ajanı olduğuna dair başka deliller de var. Bunları dâvanın selâmeti bakımından duruşmada açıklamayı daha doğru buluyorum.

Jack Ruby'nin Cumhurbaşkanına yapılan suikastte parmağı olduğunu aydınlatan oldukça [illegible] kuvvetli bir olay var. Bu olay Warren Komisyonu raporlarına geçmiş bulunmaktadır. Şöyle ki:

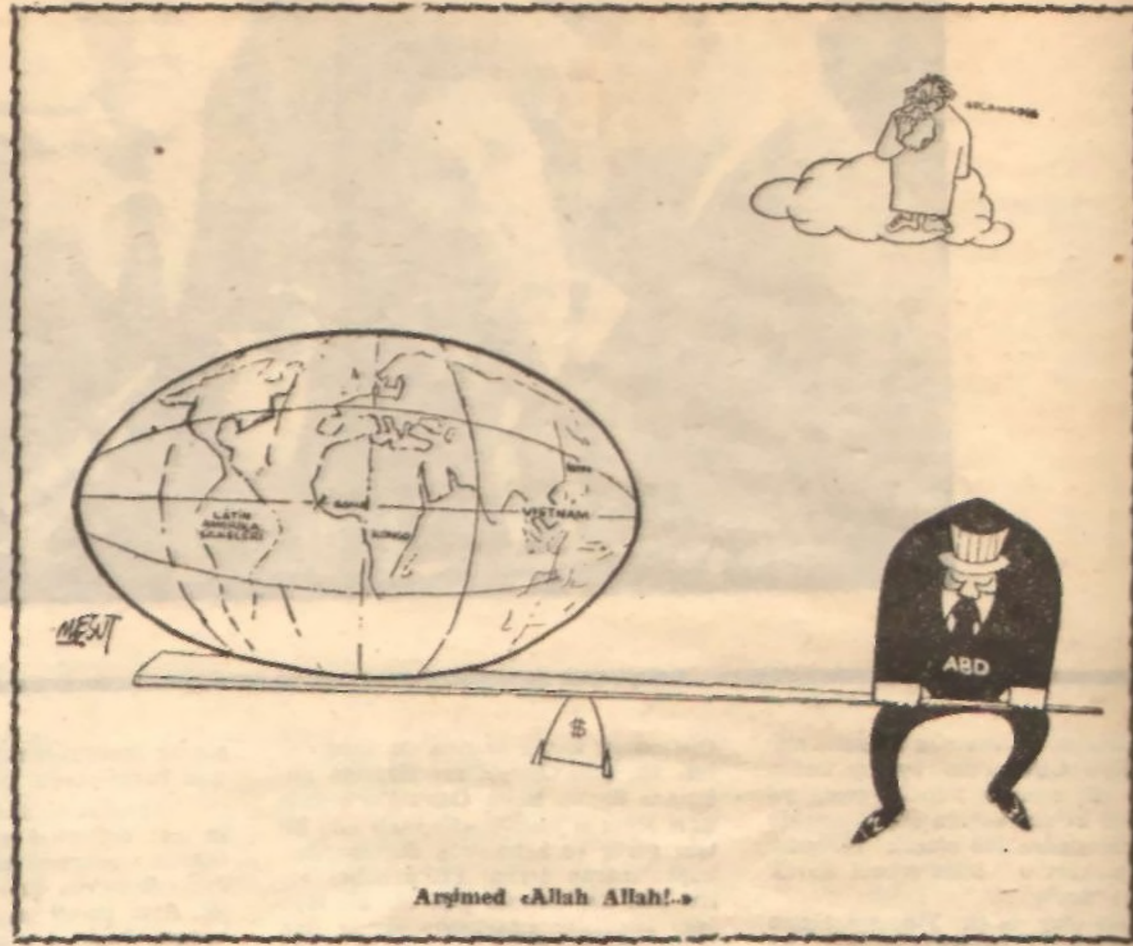
18 Kasım 1963 günü, suikastten tam dört gün önce, Dallas şehrinde oturan Rose Cheramie adlı genç bir kadın, Louisiana eyaletinde Eunice şehri civarında hareket halinde bulunan bir otomobilden yol kenarındaki hendeğe fırlatılıyor. Kendisini bulanlar Bayan Cheramie'yi çürük ve yaralar içerisinde yarı baygın halde Jackson şehrindeki «East Louisiana» adlı hastaneye götürüyorlar. Ertesi gün kendisine verilen müsekkin ilâçların etkisinden kurtulan bu kadın hastane görevlilerine: «... Jack Ruby'nin kendisini Dallas'tan Miami'ye oradaki bir şahıstan uyuşturucu madde dolu bir paketi almak üzere gönderdiğini ve dönüşte otomobilden kendisini fırlatan kişinin de Jack Ruby'nin ortağı olduğunu...» söylüyor. Bayan Cheramie verdiği ifadesinde bu kadarla kalmayıp «... Başkan Kennedy'nin bir kaç gün sonra Dallas'da öldürüleceğini...» de sözlerine ekliyor. Hastane yetkilileri kendisinin hem geçirdiği şok icabı, hem de aldığı müsekkin ilâçların etkisiyle bu şekilde «saçmasapan» konuştuğu kanısına varıyorlar ve bu sözlerin üzerinde durmuyorlar. Ne var ki, ertesi gün, yani Başkanın öldürülmesinden üç gün önce Bayan Cheramie hastanede bulunanlara iddialarını ısrarla tekrarlıyor. Suikastten sonra hastane ilgilileri bu kadının kendilerine vermiş olduğu ifadeyi hatırlıyorlar ve kendisiyle konuşmak üzere polisi çağırıyorlarsa da, Bayan Cheramie'nin hastaneden taburcu edildiğini öğreniyorlar. Hastaneden ayrılırken Dallas'taki adresinden başka bir adres vermediği ve oraya da bir daha dönmediği için kendisi bir türlü bulunamıyor. Biz bu olay üzerinde ısrarla durduk ve kendisinin nerede olabileceğini araştırmaya başladık. Ne yazık ki, geç kalmıştık. Çünkü Bayan Cheramie, Dallas şehri civarında yol üzerinde giderken kasten bir otomobille ezilerek öldürülüyor ve kendisine çarpan araba da hiç bir iz bırakmadan olay yerinden uzaklaşıyordu.

Gelecek hafta

Kennedy'yi kaç kişi öldürdü

Yardım Değil Soygun!

● Amerika birey hürriyetini savunma gerekçesiyle yaptığı yardımlarla diktatörleri, oligarşileri desteklemekte ve yardım edilen ülkeleri birer uydu haline getirmektedir. Aşağıda yardım adı altındaki soygun mekanizmasının içyüzü rakamlarla ortaya konulmaktadır.

Arşimed «Allah Allah!»

Sedat EMEKÇİ

Geçimlerini efendilerine şirin görünmek, yaranmak suretiyle temin eden burjuva yazarlarımıza, rakam ve gerçeklerden ödü kopan Osmanlı artığı köhne siyaset adamlarımıza ve bilimsel metodun, tarafsız araştırmanın ne olduğunu kavramaktan aciz bazı pısırık iktisatçılarımıza göre, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra milyonlarca bireyi totaliter rejimlerin baskısı altına düşmekten, hürriyetlerini dolayısıyla insanlıklarını kaybetmekten, Amerika'nın cömert, insancıl, mu cizevi yardımları korumuştur.

Aşağıdaki incelememizde, rakam ve gerçeklere dayanarak bu burjuva yalanını çürütecek, Amerikan yardımının içyüzünü madde madde açıklayacağız.

Yardımın içyüzü

1948-1964 yılları arasında Amerika'nın dışarıya yapmış olduğu toplam askerî ve ekonomik yardım 70 milyar dolar civarındadır. Aynı yıllar içindeki toplam gayrisafi hasıla ise, 7000 milyar doların üzerindedir. Demek ki, 16 yıl içinde bütün dünyaya yapılan Amerikan yardımı, toplam gayrisafi millî hasılanın sadece yüzde 1'ine eşittir. 1963 yılında Amerika'da alkollü içkiler için 6 milyar dolar ve en eşekçe reklâmlar için 14 milyar dolar harcanırken bütün dünyaya 4 milyar dolarlık çok cömert bir yardım yapılıyordu. Amerika'nın birey hürriyetini korumak için büyük bir imanla girişmiş olduğu Vietnam Savaşına ise her yıl 15 milyar dolardan fazla bir harcama yapılmaktadır. Vietnam'daki bir yıllık harcamalar, Türkiye'ye yapılan toplam yardımın 10 katına yakındır. 1948-1964 yılları arasındaki dünya yardımının, yani 70 milyar doların 32 milyarı askerî yardım şeklindedir. Dolayısiyle Amerikan yardımının yüzde 47'si **hiçbir** ekonomik faydası olmayan askerî yardım şeklindedir. Tüketim, tamir, bakım ve diğer masrafların artması- na binlerce tarım emekçisinin üretim çabasından alınarak askerî hizmetlerde kullanılmasına sebeb olan bu askerî yardımların yardım edilen ülkelerin sanayi ve tarımdaki üretim kapasitelerini arttırmaktan çok azaltacağı âşikârdır. Bu gerçekler bir yana, İkinci Dünya Savası'nın sona ermesinden beri Amerikan yardımının, bu yardıma en çok ihtivacı olan geri kalmış ülkelerden çok, üretim mekanizması verimli, teknoloji bakımdan ileri Batı Avrupa ülkelerine yöneltildiği ayrı bir gerçektir. Bu gerçek bir numaralı tabloda açıkça görülmektedir.

Tablo III

Ülke	Yardım süresi	Toplam yardım	Borç miktarı	Bağış miktarı
Yunanistan	1948 - 1964	1089 milyon	127 Milyon	962 Milyon
Türkiye	1948 - 1964	1458 milyon	524 Milyon	934 Milyon

Not: Rakamlar dolar olarak verilmiştir.
(Kaynak: Dept. of State Agency for International Development, Annual Report)

Kimlere yardım?

Tablo 1'de verilen rakamlardan da anlaşılacağı gibi 945-64 yılları arasında Yakın Doğu Güney Amerika ve Afrika'daki geri kalmış toplumlarda en sefil şartlar içinde yaşayan yüz milyonlarca insana yapılan yardım, kapitalist düzenin emperyalist istismarcılığından faydalanarak yaşama seviyesini yükseltmiş Batı Avrupa halklarına yapılan yardıma nisbetle çok azdır. Ayrıca, Amerika'nın Batı Avrupa'ya sadece bu ülkelerdeki kapitalist rejimleri korumak maksadıyla yardım ettiğini, geri kalmış ülkelere yollanan yardımların ise, emekçilerin hayat şartlarını düzeltmek yerine feodal oligarşileri toprak ağalarıyla komprador ve yabancı sermaye arasındaki uğursuz ehl-i salibi kuvvetlendirmek zenginleştirmek üzere kullanıldığını unutmayalım. İngiliz, Fransız, İtalyan, Hollanda ve Alman İmparatorluklarının çökmesi üzerine Amerika miras aldığı dünya imparatorluğunu ve bu İmparatorluğun ucuz hammadde, ucuz işgücü mutlak surette kontrol edilen pazarlar şeklinde sunduğu istismar fırsatlarını muhafaza edebilmek için fedoal ve asalak sınıfları para gücüyle satın almıştır.

Ekonomik yardımların tek gayesi bu yirminci yüzyıl haçlı seferinin devamını ve başarılı olmasını sağlamaktır. Toplumsal ya da bireysel hürriyeti korumak bir yana; Amerikan dış politikasını desteklemeleri şartıyla dünyanın neresinde insan haklarına saygı göstermiyen geri, totaliter, insanlık dışı rejimler varsa, Amerika bu rejimleri açıkça desteklemiş, korumuştur. Sadece 1964 yılında Amerika'nın bu gibi ülkelerden yaptığı ithalâtı ve ödediği milyonlarca doları örneğin Türkiye'den yaptığı ithalâtla kıyaslayacak olursak, ne demek istediğimiz açıkça ortaya çıkacaktır.

Tablo I

1945 - 1964 YILLARI ARASINDA TCPLAN YARDIM

Yardım Bölgesi	Yardım (milyar dolar)	Yüzdesi
Batı Avrupa (Türkiye ve Yunanistan hariç)	23,9	0/0 40
Yakın Doğu ve güney Asya	13,8	0/0 23
Uzak Doğu ve Pasifik	13,9	0/0 23
Afrika	1,9	0/0 3
Doğu Avrupa	1,6	0/0 3
Güney Amerika	4,9	0/0 8

(Kaynak: Dep. of Commerce, Office of Business Economics, Periodic Reçort USA)

Tablo II'de açıkça görülen gerçekler şunlardır:

1 — Amerika; İspanya, Portekiz, Güney Afrika gibi faşist rejimleri, Habeşistan'daki Ortaçağ oligarşisini, Malezya, Angola, Kongo, Hongkong gibi yarı sömürge, ya da sömürgeleri ve bu ülkelerdeki kompradorları ekonomik, siyasî ve askerî bakımlardan desteklemektedir.

2 — Batı dünyasında hürriyetin kalesi diye adlandırılan Türkiye'den yapılan Amerikan ithalâtı, Türkiye nüfusuna bölündüğünde diğer ülkelere nisbetle en küçük rakamı vermektedir.

Hibe değil borç

3 — Türkiye ile Yunanistan'ın ihraç ettikleri ürünler arasında benzerlik bulunmasına rağmen, Amerika'nın Yunanistan'dan ithal ettiği ürünlere ödediği paranın nüfus başına miktarı, Türkiye'de yaptığı ithalâtın üç katına yakındır.

Dinsel ve tarihsel bağlar tanımadığı, tamamen tarafsız ve insancıl olduğu iddia edilen Amerikan yardımının Yunanistan ve Türkiye

arasındaki kıyaslaması ayrıca ilgi çekicidir. Tablo III'de de görüldüğü gibi, 1946 - 64 yılları arasında Yunanistan'a yapılan toplam yardım içindeki bağış miktarı, Türkiye'ye yapılan yardım içindeki bağış miktarında hem mutlak değerce (28 milyon dolar), hem de toplam yardıma oranla daha fazladır. Yunanistan'a yapılan yardımın yüzde 88'i Türkiye'ye yapılan yardımın ise yüzde 63'ü bağış şeklindedir. Yunanistan nüfusunun, Türkiye nüfusunun sadece yüzde 28'ine eşit olduğu göz önünde tutulursa, Yunanistan'da nüfus başına Amerikan yardımının Türkiye'dekinin

Tablo II				
ÜLKE	SİYASİ REJİM	NÜFUS	AMERİKAYA SATTIĞI MALLAR(Dolar)	NÜFUS BAŞINA İTHALAT(Dolar)
İspanya	Faşist	31 milyon	114 milyon	3,68
Portekiz	Faşist	9 milyon	54 milyon	6,00
Gün.Afrika	Irkçı faşist	17 milyon	249 milyon	14,65
Habeşistan	Feodal oligarşi	22 milyon	53 milyon	2,40
Malezya	İngiliz uydusu	8 milyon	159 milyon	19,89
Angola	Portekiz sömürgesi	?	54 milyon	?
Kongo(Belç.)	Yarı sömürge	15 milyon	45 milyon	3,00
Hongkong	İngiliz sömürgesi	?	250 milyon	?
Filipinler	Feodal oligarşi	30 milyon	387 milyon	12,90
Yunanistan	Monarşi	8,5 milyon	55 milyon	6,46
Türkiye	Burjuva demokrasi	30 milyon	69 milyon	2,30

(Kaynak: 1. Dept.of Commerce, Bureau of the Census USA
2. Statistical Office of the United Nations, Statistical Yearbook)

üç katına yakın olduğu ortaya çıkar. 1964 yılında Türkiye'ye yapılan Amerikan yardımı 126 milyon dolardır. Bu 126 milyonun sadece 8 milyonu bağış, geriye kalan 118 milyon doları ise faizle ödenecek borçtur. Demek ki, yardımın yüzde 92'si borçtan ibarettir. 118 milyon dolarlık borç için ödenecek faiz 8 milyonluk bağışın üzerinde olabilir.

Sadaka...

Bütün bu istatistik bilgiden sonra Amerikan yardımını şu şekilde değerlendirebiliriz:

1 — Amerika'nın toplam üretim kapasitesiyle kıyaslandıkları takdirde, Amerikan dış yardımları sadece bir sadaka özelliği taşımaktadır.

2 — Bu yardımların yüzde ellisi geri kalmış ülkelerin ekonomik kalkınmalarını yavaşlatan askerî yardımlardır.

3 — Yardımlar, birey hürriyetini savunma teraneleri altında çok kereler İspanya, Portekiz ve Güney Afrika gibi faşist ve ırkçı diktatörlüklere yapılmakta, feodal oligarşiler desteklenmekte, Amerikan kapitalizminin çığırtkanlığını, uşaklığını yapan kompradorlarla siyaset adamları satın alınmakta, korunmaktadırlar. En kötü hayat şartları içinde yaşayan emekçilerin bu yardımlardan faydalanması imkânsızdır.

Asıl amaç

4 — Amerikan yardımlarının tek gayesi, yardım edilen ülkeleri Amerika'nın uyduları haline getirmektir.

5 — Geri kalmış ülkelerin İkinci Dünya Savaşından sonra, istismarcı gruplara yapılan yardımlarla Amerika'ya askeri, siyasî ve ekonomik bakımlardan bağlanıp bağımsızlıklarının büyük bir kısmını kaybetmelerinden sonra, Amerikan yardımı ayrıca şekil değiştirmeğe ve bağıştan çok faizli borç halini almağa başlamıştır. 1964 yılında Türkiye'ye yapılan 126 milyon dolarlık yardımın 118 milyon dolarının, yâni yüzde 92'sinin faizli borç olduğunu ve ödenecek faizin 8 milyonluk bağışı geçebileceğini daha önce belirtmiştik.

6 — Bütün bu gerçeklerin ışığı altında, Amerikan yardımının sadece kompradorların işine yarayacağını, emekçilere zerre kadar faydası olmıyacağını görmek hiç de zor değildir.

Kalkınma yolu

7 — Bu durumda geri kalmış ülkelerin emperyalist kapitalizmin dünya menfaatlerini koruyan, devam ettiren yalancı burjuva yardımlarıyla kalkınmalarına imkân olmadığı apaçıktır. Geri kalmış toplumların ekonomik, siyasal ve kültürel kalkınmaları, halk çoğunluğunun desteklediği istediği bilimsel ve demokratik sosyalist düzenden geçecektir.

ANT 2. YILINA GİRDİ

ANT, bu sayıda, bir yıllık yayın hayatını tamamlayarak ikinci yılına girmiştir. Bundan tam bir yıl önce, Türkiye'nin dar boğazlara sürüklenmekte olduğu ve sosyalist eyleme karşı baskıların şiddetlenmeğe başladığı bir sırada binbir maddî güçlükle yayın hayatına atılan ANT, ilk sayısında ilân ettiği ilkelere ve prensiplere daima sadık kalmış, çeşitli maddî baskılara, yüz yılı aşan ceza tehditlerine rağmen bağımsız ve sosyalist bir Türkiye'nin kurulması için giriştiği mücadeleyi asla tâviz vermeden yürütmüştür. ANT kadrosu, bundan sonra da, her şeye rağmen bu mücadeleyi aynı azimle devam ettirecektir. ANT, bu mücadeleye imzalarıyla, emekleriyle katkıda bulunan bütün yürekli toplumculara ve en güç anlarında gerek maddî, gerekse manevî destekleriyle dergilerini ayakta tutan okurlarına teşekkür borçludur. ANT, gelecek yılda yeni hamlelerle fedakâr okurlarına daha fazla lâyık olmağa çalışacaktır.

İkinci cilt hazırlanıyor

ANT'ın 26. sayıda tamamlanan birinci cildi okurlarımız tarafından büyük ilgi görmüş ve az sayıda yaptırdığımız ciltler ve cilt kapakları kısa zamanda tükenmiş bulunuyor. Bu defa 52. sayıda tamamlanan ikinci cildimiz için de cilt kapakları ve ciltlerin hazırlanmasına başlanmıştır. Cilt kapakları 15 lira, ciltler ise 50 lira karşılığında 9 Ocak 1968 tarihinden itibaren okurlarımıza sunulacaktır. İstanbul'da bulunan okurlarımız, bu tarihten itibaren bizzat dergi idarehanesinesine gelerek cilt kapaklarını, ya da ciltleri alabilirler. Taşrada bulunan okurlarımız ise, taleplerini bildirdikleri takdirde, müracaat sırasınagöre cilt kapakları 15 lira, ciltler ise 50 lira ödemeli olarak adreslerine gönderilecektir. Ancak taşradaki okurlarımızın açık adresleriyle birlikte posta masrafını karşılamak üzere her cilt kapağı için 3 lira ve her cilt için de 5 liralık posta pulunu «ANT Dergisi — P. K. 934 — Sirkeci — İstanbul» adresine göndermeleri gerekmektedir. Öte yandan, birinci cildi temin edememiş okurlarımız için de çok az sayıda cilt kapağı ve cilt yaptırılmaktadır. Bunları da okurlarımız, aynı şartlarla temin edebileceklerd'r.

ANT'A ABONE OLUNUZ

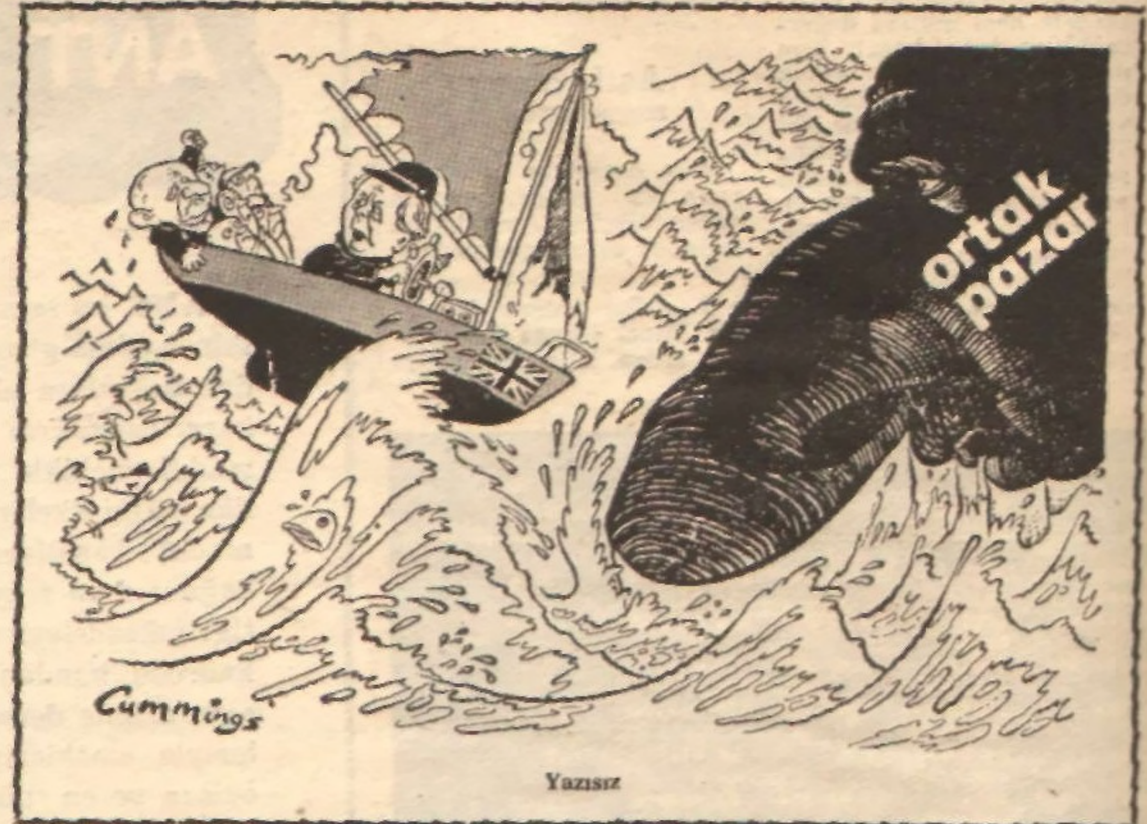
Çeşitli baskılar yanında ANT'ın dağıtımı da, özellikle taşrada ve büyük şehirlerin kenar semtlerinde çıkarcı çevrelerin kışkırtmasıyla sabote edilmektedir. Bu yüzden hem okurlarımız ANT'ı devamlı okumak imkânından yoksun kalmakta, hem de tek geliri dergi satışından ibaret olan ANT'ın yaşama imkânı tehlikeye düşmektedir. Bütün dünyada, toplumcu dergilerin tek yaşama garantisi, okurların abone kaydedilmesidir. Böylece hem satışın sabote edilmesi önlenmekte, hem de okurlarımız dergilerini daha ucuz fiyatla ve daha düzenli olarak izlemek imkânına kavuşmaktadır. ANT'ın abone tarifesi, yıllık 60 Lira, altı aylık 30 Lira, üç aylık 15 Lira'dır.
ANT'a abone olmak isteyen okurlarımız abone bedelini aşağıdaki adrese havale ettikleri taktirde dergileri düzenli olarak adreslerine gönderilecektir.

ABONE ADRESİ

ANT DERGİSİ - P.K. 934 - SİRKECİ - İSTANBUL

Barışı tehdit eden tehlikeler

Johnson barıştan söz ederken, Amerikan uçakları Vietnam'da ölüm yağdırıyor - Batı Almanya eski naziler eliyle nükleer silahlanma yarışına katıldı - Nijerya'da kan gövdeyi götürüyor.

Yazısız

Birleşik Amerika Cumhurbaşkanı Johnson, Avustralya Başbakanı Holt'un cenaze töreninden dönüşte uğradığı Roma'da gençlerin **«Çocuk kaatili»** âvazeleri arasında gazetecilere büyük bir vurdumduymazlıkla **«Barış'»**tan söz etmiştir. Teksas'lı başkanın Papa'nın önünde **«Barış havarisi»** kesilerek günah çıkarttığı bir sırada Holywood'un ünlü komiği Bobe Hope tarafından eğlendirilerek moral takviyesi yapan çocuk kaatilleri, **«Mini ateş kes»** in bitmesiyle birlikte yeniden yüzkarası saldırılarına girişmişlerdir.

Teksas'lı başkanın Amerikan usulü noel ve yılbaşı hediyesi: Bomba... Kan... Ölüm...

Bütün bunlara bakıp, yeni yılın, dünya barışının başına çorap örmekte eskisini aratmayacağını, hattâ eskisinden de beter olacağını düşünmemek mümkün değildir.

Yeni yılın dış olaylar açısından bilânçosunu çıkarmaya girişenler, eskisi sona ermeden **«Olup-biten»** bir iki olaya değinmeden defteri elbette kapamamışlardır.

Gowon
— denge peşinde —

Ojukwu
— direniyor —

• Harold Wilson'ın talihsizlikleri birbirini kovalıyor

Olaylardan biri, İngiliz Başbakanı Harold Wilson'ın talihsizlikleri üzerine... Bir kaç yıldır Wilson ve talisizlik eş anlama gelir olmuştur. Sterlin'in gövdesinde açılan **«Rahne»**nin eşin dostun da gayretiyle üstünkörü de olsa yamanması yolunda dökülen terler kurumadan, Brüksel'de toplanan Altılar, Fransa'nın itirazı üzerine bir kere daha Ortak Pazar kapısını Wilson'ın yüzüne kapatmışlardır. De Gaulle, İngiltere'nin Ortak Pazar'a alınmasını gerektirecek şartları yerine getirmekten uzak bulunduğunu İngiliz ekonomisinin şartları değişmedikçe İngiltereyle Ortak Pazar konusunda girişilecek görüşmelerin **«anlamsız»** olacağını ileri sürmüştür. Ancak, İngiltere, hezimete rağmen, kapıyı zorlamaktan vazgeçmemekte, ısrar, inat ve hattâ **«Tehdit»**le kıt'ava çıkartma yapmaya son derece kararlı olduğunu her fırsatta belirtmektedir. Hattâ İngiltere Dışişleri Bakanı Brown, Ortak Pazar'ın diğer beş üyesini Fransa'ya karşı cephe almaya sevketmeyi dahi düşlemektedir. Ancak, kimse, İngiltere ile Beşler arasındaki görüşmelerin elle tutulur bir takım somut kararlar alınmasıyla sonuçlanabileceğine inanmaktadır.

Wilson'ın talihsizliklerinin sonuncusu bu da değildir.

Güney Afrika'ya satılması öngörülen **«Silâhlar»** meselesi birdenbire alevlenerek Wilson-kabinesinin ikiye bölünmesi tehlikesini yaratmıştır. Pretorianın 200 milyon Sterlin'i aşan **«Yağlı»** siparişi, City'nin silâh tacirlerini olduğu kadar, İngiltere ekonomisinin kalkınmasında bu tür fırsatların asla ihmal edilmemesi gerektiğine inanan takımın da ağzını sulandırmakta gecikmemiştir. Dışişleri Bakanı Brown, Savunma Bakanı Healey ve İçişleri Bakanı Callaghan, ekonomisinin uyarılması için bu fırsatın kaçırılmamasından yana onların temsilciliğini üzerlerine almışlardır. Ama neticede İşçi Partisi'nin sol kanadı ağır basmış ve Wilson bu yoğlu kuyruğu reddetmek zorunda kalmıştır. City'nin kapitalistlerine göre, Wilson'ın Güney Afrika'ya silâh satmayı redderek ambargonun sürdürüleceğini bildirmesi, İngiliz ekonomisi için hayırlı olmamıştır. Ödeme dengesinin 200 milyon Sterlin'den olması bir yana, İngiliz endüstrisinin en büyük alıcısı Güney Afrika ile ticari ilişkiler de tehlikeye düşmüştür.

• Federal Almanya bütün ırkçı yönetimlere silah satıyor

Ekonomisi ciddi güçlüklerle karşı karşıya olan İngiltere'nin Güney Afrika'nın ırkçı yönetimine **«Silâh satmamakta»** direnmesine karşılık, Federal Almanya, dünyanın en büyük silâh satıcısı Birleşik Devletler'in izinde, silâh ticareti konusunda hiçbir ambargo tanımamakta, dünyanın hemen bütün ırkçı yönetimlerine silâh satmaktadır. Gerçi Federal Almanya, 1950 — 1966 arasında 35 milyar dolarlık silâh satan Amerika Birleşik Devletleri'nin rekoruna erişememektedir Ama Federal Almanya'nın silâh konusunda Güney Afrika ile ilişkileri, dünya barışını ciddi şekilde tehlikeye düşürmektedir. Federal Almanya'nın **«Nükleer silâhlar»**a sahip olmak için de büyük gayret sarfetmektedir. NATO içindeki krizden de yararlanarak Federal Almanya, Amerika'nın da desteğiyle nükleer silâhlara sahip olmak için kesin teşebbüslere girişmiştir. Nitekim geçen aralıktan başlıyarak Brandt ve Schröder, NATO Konseyi'ni, **Nükleer strateji, nükleer silâhların kullanılması»** konularında sürekli bir **«Atom komisyonu»** kurulmasına ve Almanya'nın da bu komisyona sürekli üye olmasına ikna etmişlerdir. Schröder; 1967 ocağında Alman Ordusu'nun **«Nükleer başlıklı füzeler»** e sahip olduğunu açıklamış bulunuyordu.

Demokratik Almanya Ulusal Cephesi Konseyi'nin düzenlediği uluslararası basın konferansında söz alan Profesör Albert Norden, bu konuda şöyle demektedir:

«Birleşmiş Milletler tarafından afaroz edilen ırkçı, Güney Afrika rejimi ile Kiesinger-Straus-Brandt hükümeti arasında bir **Atomik komplo»** mevcuttur. Avrupa'da hiçbir ülke Afrikalı şahsiyetleri Bonn kadar sık kabul etmemektedir. Alman bakanları yılda bır çok gez Güney Afrikada toplanmaktadırlar. Bütün bakanlardan daha güçlü olan büyük bankacı Abs, her yıl bir kez Güney Afrika'yı ziyaret etmektedir. Geçen martta da İçişleri Bakanı Lücke ve Alfred Krupp Güney Afrika'yı ziyaret etmişlerdir

• Güney Afrika'da Naziler köprü başını tutuyor

Güney Afrika Başbakanı Verster, İkinci dünya savaşı süresince Hitler ile işbirliği yaptığı için hapsedilen kararlı bir nazi'dir. Güney Afrika Hükümeti'nin Vorster'den sonra en etkili adamı, Ekonomi ve maliye bakanı Dietrich, eskiden 1945'te savaş suçluları listesinde yer alan en büyük Alman bankasının senyörü Abs'ın mesai arkadaşı bulunuyordu. Güney Afrika polis şefi General Vanderbergh, Hitler lehine sabotaj yapmak suçuyla hapsedilmişti. Güney Afrika orduları kumandanı General Riemstra, Hitler ve Musolini'ye olan hayranlığını gizlememektedir. Pretoria Hükümeti'nin böylece bir Nazi Kliğinden başka bir şey olmadığı anlaşılmaktadır. Geçen yıl süresinde Güney Afrika, Batı Almanya'dan 1 milyar markı aşan ithalât yapmış ve bu ülkeye 600 milyon marktan az mal satmıştır. Güney Afrika'nın metal, kimya ve enerjetik endüstrilerini elde tutan tröstleri Alman sermayedarları donatmıştır. Büyük Alman bankaları, Güney Afrika'ya milyonlarca marklık krediler açmışlardır.

Bonn ile Pretoria arasındaki, Batı Almanya'nın şu stratejisi üzerine temellendirilmiştir: Almanya'nın sahip olmayı şiddetle arzuladığı nükleer silâhları Almanya hesabına Güney Amerika'da imal etmek Reaktörleri Bonn, uranyumu ise Güney Afrika temin edecektir. Hitler yönetiminde hükümet danışmanı olan Federal Almanya vatandaşı Nazi Prof Dr. Verlager, bugün Bonn Hükümeti'nin iziniyle, Güney Afrika atom enerjisi bürosunu yönetmektedir. Güney Afrika'da imal edilen çok katlı Harp — 1 ve Harp — 3 füzeleri, Bonn ile Güney Afrika arasındaki atom komisyonunun ilk meyvelerini teşkil etmiştir.

Başbakan Harold Wilson talihsizlikler birbirini kovalıyor

Kiesinger (Karanlık emeller peşinde)

• Nijerya'daki içsavaşın kurbanları Vietnam'dan fazla...

Vietnam'daki savaşın ve Almanya'nın nükleer silâhlanmasının dünya barışını yeni yılda da vahim şekilde tehdit ettiği bir sırada birbiri ardından patlak veren darbelerle yırtılan siyah kıtada altı aydır sürüp giden bir iç savaş, bu süre içinde Vietnam Savaşı'ndan fazla kurban vererek rekor kırmıştır.

Gerçekten de Anglo — Amerikan emperyalizminin, Federal Almanya'nın, Portekiz ve Güney Afrika gibi ırkçı takımının açıkça silah yardımıyla desteklendikleri Nijerya'daki içsavaş, altı aylık sürede tarafların 50 bin kurban vermelerine yol açmıştır. 967 bin kilametrekare genişliğinde 50 milyon nüfuslu ve Afrika'nın en zengin doğal kaynaklarına sahip olan Nijerya'da uzun süre dört büyük etnik gurubun *meydana getirdiği Federasyon,* çok geçmeden eski sömürgeci İngiltere'nin ve yabancı çıkarların kışkırtmalarıyla yozlaştırılmış ve ilk çatışma 15 Ocak 1966'da patlak vermiştir. Doğu bölgesindeki İbo'lar, General İronsi'nin liderliğinde, kuzeyin etkin lideri Sir Ahmed Bello Ebubekir Tawefa başkanlığındaki federal yönetime başkaldırmışlar ve Tawefa'yı bertaraf etmişlerdir.

General İronsi'nin Doğu bölgelerini Kuzeyin baskısından kurtarmayı amaçlıyan hareketi bir süre sonra her bakımdan ülkede ağırlığı elinde tutan kuzey eyaletlerinin direnciyle karşılamış ve kuzey halkı ayaklanarak binden fazla İbo'yu boğazlarken, kuzeyli askerle de harekete geçerek İronsi'yi devirmişlerdir. Federal Hükümetin yeni lideri kuzeyli Yarbay Gowon ile doğu bölgesi askeri valisi Albay Ojukwu arasındaki çatışma bu sıralara rastlamaktadır. Bir milyondan fazla İbo'nun da kuzeyden doğu bölgelerine göç etmesi, Gowon ile Ojukwu arasında çatışmayı iyice şiddetlendirmiştir. Bir süre sonra Ojukwu, öbür eyaletlerin de kendisini destekleyeceklerini umarak «Biafra» adı altında bağımsız bir devlet kurmuştur. O gün bugündür iç savaşa dönüşen çatışma, ekim başında Biafra'nın başkenti Enugu'nun federal kuvvetlerin eline geçmesiyle pratikte son bulmuştur. Ne var ki, Ojukwu, direnmeye devam etmekte, Gowon'un etnik gruplar arasında denge sağlamayı amaçlıyan federasyona yeni bir veçhe vermeyi öngören planlarına rağmen, anlaşmaya yanaşmamakta ve bu umutsuz direnme gün geçtikçe kurban *sayısını arttırmaktadır.*

KIBRIS OLAYLARI

Geçen Cuma günü Kıbrıs'ta yeni gelişmeler olmuş, Kıbrıs Türk Cemaati liderleri, Makarios'un anlaşmaları ve Anayasa'yı ihlâl *ettiğini gözönüne* alarak Ada'da ayrı bir Türk yönetimi kurduklarını ilân etmişlerdir. ANT'ın baskıya girdiği ana kadar olaylar tam bir açıklığa kavuşmamış bulunuyordu. Bayramda gazete bayileri çalışmadığı için ANT'ı okurlarımıza ulaştırabilmek amacıyla baskıyı bir gün öne almış olmamız, gelişmeleri yansıtmamızı ve değerlendirmemizi imkânsız kılmıştır. Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Kuneralp ile Amerikan Büyükelçisi Hart'ın Kıbrıs'ta bulundukları bir sırada patlak veren olay hakkındaki yorumlarımızı gelecek sayıda sunacağız.

DIŞ YORUM

Akdeniz dengesi ve petrol

Halûk TANSUG

Orta Doğu'da, son zamanlarda, *çok önemli bir olay* yer aldı. Fakat aynı olay, önemiyle mütenasip derecede halk kütlelerinin dikkatini çekmedi.

Bahis konusu gelişme, Irak petrolleriyle ilgilidir.

Bağdat hükümeti, bir Fransız şirketine, petrol arama, çıkarma ve ihraç etme hakları vermiştir. Fransız şirketi, Paris hükümetiyle bağlantılı bir topluluktur. Aynı Fransız şirketi, De Gaulle'ün şahsi ısrarı üzerine Irak'a, eşine az rastlanır derece uygun şartlar tanımıştır.

Başka deyimiyle, son İsrail saldırısından sonra Irak'ta pratik etkilerini tamamen kaybetmiş Anglo - Amerikan petrol menfaatleri yerine (Bağdat'a çok daha uygun şartlar sağlayarak) Fransız petrol menfaatleri geçmiştir.

Oysa petrolle ilgili her anlaşma, istisnasız, milletler arası politikayı etkileyici karakterde sayılır. Irak gibi «*kilit» bir petrol ülkesinde* yabancı şirketlerin yer değiştirmesi ise, tabii üzerinde özel önemle durulması gerekli nitelikte sayılmak gerekir.

Hele, Fransız şirketinin bağlantılı bulunduğu Paris Hükümeti'nin dış politikası, Anglo - Amerikan petrol şirketlerinin bağlantılı oldukları Londra ve Washington dış politikaları ile 180 derece çelişmeye başlamışsa...

Böylesine zıt politikaları temsil ede npetrol şirketlerinden biri ötekinin yerine geçtiğinde, aynı petrol bölgesinin yepyeni bir kuvvetler dengesine gittiği şüphesi kuvvetlenir.

Bütün bu olaylar, klâsik (Batı menfaatlerine göre kurulmuş) *kuvvetler dengesinin* yeni şartlara uygun şekilde bozulduğu bir yerde (Akdeniz'de) şekilleniyorsa, gelişmeler ve faraziyeler çok yönlü eleştirmelere tabi tutulur.

Kısaca, varılan sonuçlara göre, milletlerin «âli menfaatleri» hesaplanır. Bu menfaatlere uygun yeni politikalar, yeni şartlara adapte ettirilir. Kurulan «yeni dünya» da, milletler «yeni yerlerini» alırlar...

İşte, Bağdat Hükümeti'nin Fransız petrol şirketiyle imzaladığı son anlaşma, böylesine anlam taşıyor. Tüm dünya devlet adamlarını, benzer politika değişikliklerine sürükleyecek bir önem kazanıyor.

Çünkü, İsrail saldırısı vardımı ile Washington yöneticilerinin *kendi menfaatlerine* uygun bir kuvvetler dengesini (status quo'yu) Akdeniz'de gerçekleştirme plânları, suya düşmüştür. Aksine, müsbet sonuca ulaştıramıyacağı bir teşebbüse girişmekle Birleşik Amerika, gerek kendisinin gerekse müttefiklerinin Akdeniz menfaatlerini tehlikeye sürüklemiştir. Ve, Sovyetler Birliği, tarihte ilk defa Akdeniz'e bu sebepten çıkmaya muvaffak olmuştur.

Bunda, artık hiç bir Batı'lı devlet adamının şüphesi kalmamıştır. Münakaşa konusu bu nokta değildir.

Münakaşası yapılan, Sovyet «çıkışı» ile değişmiş Akdeniz «status quo» sunun, şimdiden sonra ne yönlerde gelişeceğidir.

Özellikle Batı Avrupa'lı devlet adamları, bu acıdan, Akdeniz bölgesindeki yeni gelişmeleri tahliyorlar. Zira, Akdeniz bölgesinde, endüstrisi ileri Batı Avrupa ülkelerinin (petrol gibi) hayati menfaatleri yatıyor.

Şöylesine sualler sormaya yöneliyor Batı Avrupa'lı devlet adamları:

«Akdeniz'e «çıkan» Sovyetler Birliği, bu bölgedeki petrollerden biz Batı Avrupa'lıların istifadesini kısıtlatacak mı? *Bundan böyle, Batı* Avrupa'nın Orta Doğu ülkeleriyle münasebetleri nasıl şekillenecek? Batı Avrupa'nın Orta Doğu ile ticareti ne olacak? Kültürel alanlarda, Batı Avrupa'nın Orta Doğu'daki geleneksel önderliği, istikbalde ne gibi bir karaktere bürünecek? Batı Avrupa'nın, Orta Doğu ülkelerile politik münasebetleri ne gibi değişikliklere uğrayacak?»

İşte, özetlenen yukarıdaki suallerin en önemlilerine, Irak ile Fransa arasında imzalanan petrol anlaşması cevap vermektedir.

«Cevabı» cümle halinde şekillendrimek ve kısımlara ayırmak lâzımsa, şöyle bir sıralama yapılabilir:

1) Arap ülkeleri, petrollerini Batı'ya satma zorundadırlar. Çünkü, evvelâ Sovyetler Birliği, petrol ihtiyacı duymayan; aksine petrol ihraç eden bir ülkedir. Sonra, Arap petrollerini geniş çapta alacak endüstriler, Batı Avrupa'dadır. Nihayet, petrollerini satmazlarsa, Arap ülkeleri ekonomik buhrana sürüklenirler.

2) Batı Avrupa'nın Akdeniz bölgesindeki petrol menfaatlerini tehlikeye düşüren, asıl, Birleşik Amerika'nın temelsiz ve sadece kendi menfaatlerini düşünen «kısa pantalonlu» politikasıdır. Washington dümensuyundan çıkacak Batı Avrupa ülkeleri, Orta Doğu petrollerini daha büyük kolaylıkla sağlama durumundadırlar.

3) Daha ucuz ve daha emniyetle Orta Doğu petrolü almak isteyecek Batı Avrupa ülkelerinin, Washington dümensuyundan ayrılmaları gerekmektedir. Başka deyimle, Batı Avrupa'lı (De Gaulle'vari) bir politika izlemeleri şart olmaktadır. Fakat, Orta Doğu petrolü uğruna Batı Avrupa'nın Sovyet dümensuyuna girmesi, kat'iyen lâzım değildir.

4) Orta Doğu petrolü ile bağlantılarını devam ettirebilmeleri için, Batı Avrupa ülkelerini milliyetçi Arap halkları menfaatlerini özellikle dikkate almaları başka bir şarttır.

5) Akdeniz'de kurulmaya başlanmış «yeni dünya» da, atom devri şartlarını anlamış Batı Avrupa ülkelerine «yer» vardır. Fakat aksine, Amerika dümen suyundan ayrılmamakta inatlı Batı Avrupa'lı ülkeler, «yeni dünya» nın meyvalarından «ucuzuna» faydalanamazlar. Petrollerini, Akdeniz sahillerine akan petrol borularından sağlama yerine, Afrika'yı dolaşacak gemilerle «pahalı» ya elde etme durumuna düşerler.

6) Klâsik Batı menfaatlerine göre kurulu eski Akdeniz «status quo» su, Batı Bloku süper lideri Birleşik Amerika tarafından devam ettirilemediğine göre, daha küçük diğer Batı Avrupa'lı ülkeler tarafından hiç sürdürülemez. Batı Avrupa endüstrileri için, *hele şu ekonomik buhran* arifesinde yapılacak yegâne şey, yeni Akdeniz kuvvetler dengesine ayak uydurmaktır...

Basitleştirme amacıyla mecburen özetlenen bu şartlar ve yeni gelişmelerdir ki, De Gaulle'cü Fransa'yı Irak'la petrol anlaşması imzalamaya sürüklemiştir.

Aynı şekilde, Fransız şirketinin Irak'daki Anglo - Amerikan petrol menfaatleri yerini alışı, yukarda özetlenen yeni gelişimin mantıki bir sonucudur.

Ergeç, diğer Batı Avrupa ülkeleri de, Fransa'nın izinde gitmeye mecbur kalacaklardır. Çünkü, milletlerinin «âli menfaatleri» bunu gerektirmektedir.

işçi

Kemal SÜLKER

Geçen yılın getirdikleri ve götürdükleri...

Geçen yılın büyük özelliği, sendikalaşmış işçileri, işçi çıkarlarına aykırı bir yolda oyalayan **«işçi»** sıfatını almış bir konfederasyona karşı işçilerin gösterdiği büyük uyanıklıktır. Özellikle dış yardımla bütçesini şışirdikten, başarılı bir seyahat acentası kadar işlek bir gezi programı aracısı olduktan sonra Türkiye gerçeklerini hiçe sayan bir gidişi hızlandırmaya kalkanlara karşı bilinçli bir cephe açılması geçen yılın ön önemli sendika hareketidir.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'nun kuruluşu, karşı tarafta büyük bir panik yaratmıştır. Her bölgede, her ilde, hattâ fabrika bulunan her ilçede DİSK'e karşı yeni yeni ihbar ve kötüleme komiteleri kurulmuştur. Bir zamanlar işçilerinin en doğal haklarını dile getirdikleri zaman dut yemiş bülbül kesilenler, kalemlerini sömürücülerin emrinde kullanarak basında çamur atma işlerini üzerlerine alanlar, DİSK kurulduktan sonra karşı tarafın avukatları kesilmişlerdir? Neden?

Çünkü, işçilerin haklarını, Anayasada yer alan ekonomik ve sosyal ilkeleri içtenlikle savunan bilim adamları, **«fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür»** kalemler DİSK'in kuruluşunu bir bayram sevinciyle alkışlamışlardır. Ve de, karşı tarafın savunulabilecek yanı kalmadığını; eylemiyle, tutumuyla **ve «sendikacılık felsefesi»** dediği **tutarsız, iç ve dış sömürücülere yarayan, işçi sınıfını üvey evlâd durumuna düşüren çiğnenmiş kirli sakızlarının niteliğini görmüşlerdir. Onun için DİSK, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu için Anayasa ilkelerini hayata geçirmeyi amaç bilen, bilimi en büyük kurtarıcı ve yol gösterici kabul eden bir mücadeleye atılmıştır.**

Gerçek bir işçi sendikaları konfederasyonu kurulması fikri doğduktan (26 Ocak 1966) ve Türkiye Maden - İş Sendikası tarafından bu fikrin gerçekleştirilmesine hayli çaba harcandıktan sonra yapılan hazırlık toplantısına (hemen birçok toplantılarda olduğu gibi) iyi niyetli sendikacılar yanında, içten pazarlıklılar da katılmıştı. Bu içten pazarlıklılar sezildiği için, DİSK'in kuruluşu yakın bir tarihe kadar kongre yapılması şartına bağlanmıştı. Böylece hazırlık toplantısına katılan beş sendika, belirli günde kongresini, yada yetkili organının kararını almış ve 13 Şubat 1967 günü DİSK resmen kurulmuştu. DİSK'i çökertme, doğmadan boğma, gelişmeden budama isteyen sömürücü ve yerli - yabancı vurguncu ortaklığı, artık **«işçi»** sıfatını taşıyan bazı işçi kuruluşlarının köşe başlarını tutanlardan dilediği kadar maşa bulmakta gecikmeyecekti. Nitekim, DİSK'in üyesi olmayanlardan bir iki sendikanın sözde yöneticilerini **«Disk'ten ayrılma»** yalanıyla işçileri aldatma işiyle görevlendirdiler. Doğrusu, işçi sınıfının en çile çekenleri içinden bile bu aldatmacayı yapacak eleman bulmada gecikmediler.

Ama ne var ki, bir gerekli ve geçerli hareket başladıktan sonra bütün küçük hesaplar bir yanda kalır; o hareketi amacını götüren ülkücüler - en elverişsiz sanılan koşullar altında bile - bulunur. Aldatmaca, sindirmece, ürkütmece, oyalamaca oyunları, bunlara başvuranların ayaklarına dolanır. DİSK, işte böyle bir ortamda yeni yıla kavuşma başarısını gösterebilmiştir. Çünkü DİSK'in kuruluşu zamanında olmuştur; bir ihtiyacı karşılamıştır; büyük işçi sınıfının akışında belirli bir aşamayı temsil etmiştir. Buna karşılık, parasıyla, binasıyla, yerli - yabancı uzman ve danışmanlarıyla cakası, fiyakası arabası ve de küfürlü ağızlarıyla karşı taraf, çöküşün başlangıcına gelmiştir.

DİSK'in kurucularından Türkiye Maden — İş sendikasının geçen yıl yaptığı Büyük Kongresi de (22-25 Ekim) DİSK içindeki bir öncü sendikanın tarihi bakımından büyük önem taşımıştır. Maden — İş, 1946 - 1947 süresi içinde şu gerçeği ilk kez çalışma raporuna alan sendika olmuştur:

«En beğenilen bakanların ve en çok sempati toplayan Başbakanların hiç te işçiden yana olmayan icraatı, işçilerin gözlerini sosyal realiteleri görmeye çekmiş ve ekonomik eşitsizliklerin ağır basması **hükümet icraatının Bakanların kişilikleriyle ilgili olmaktan çok siyasi iktidarın sınıf yapısına bağlılığı gerçeğini kabul edenleri çoğaltmıştı.»**

Ve yine ilk defa dış politika ve millî savunma politikası Maden — İş'in raporunda işçi açısından eleştirilmiştir. **Ve Sendika** Genel Kurulu şu görüşü oybirliğiyle onaylamıştır:

«Bugün dış sömürgecilerle paralellik içinde bulunan iç sömürücüler, emekli halkın hiç bir sorununu çözümleyemedikleri için, gittikçe yoğunlaşan muhalefeti sindirme hevesindedirler. Ve artık Türkiyenin bağımsızlığını yalnız emekçi halk sınıfları savunduğu için, emekçilerin hak istemelerine karşı huzursuzluk duyanlar, Türkiye'nin bağımsızlığını savunanlara da kötü gözle bakmaya başlamışlardır. **Artık Türkiyemizde, 2. Millî Kurtuluş mücadelesi ile sosyalizm için mücadele birbirinden ayrılmaz bir bütün hâline gelmiştir.** Millî bağımsızlığı; sosyal hayatı bütünüyle saran, bütünüyle etkileyen ve bütünüyle şekillendiren bir kavram olarak anlıyoruz.»

Bu anlayışta olan sendikacılar yarına umutla bakmaktadırlar. Çünkü inançları ve inançlarının amacı açıktır:

«Biz devlet yönetimine ağırlığımızı koyduğumuz andan itibaren, hor görülen milyonlarca insanın; adaletli, ahlâklı ve Anayasaya tıpatıp uygun, faziletli düzeni başlıyacaktır. Bu düzen elbette T.B.M.M. nin alkışlarla kabul ettiği (Egemenlik Ulusundur) ilkesini ilk defa rayına oturtacaktır ve hükümran kılacaktır. Bu mutlu günleri Türk sendikacılığını devrimci öze kavuşturmakla, çok yakınlaştırmış bulunuyoruz.»

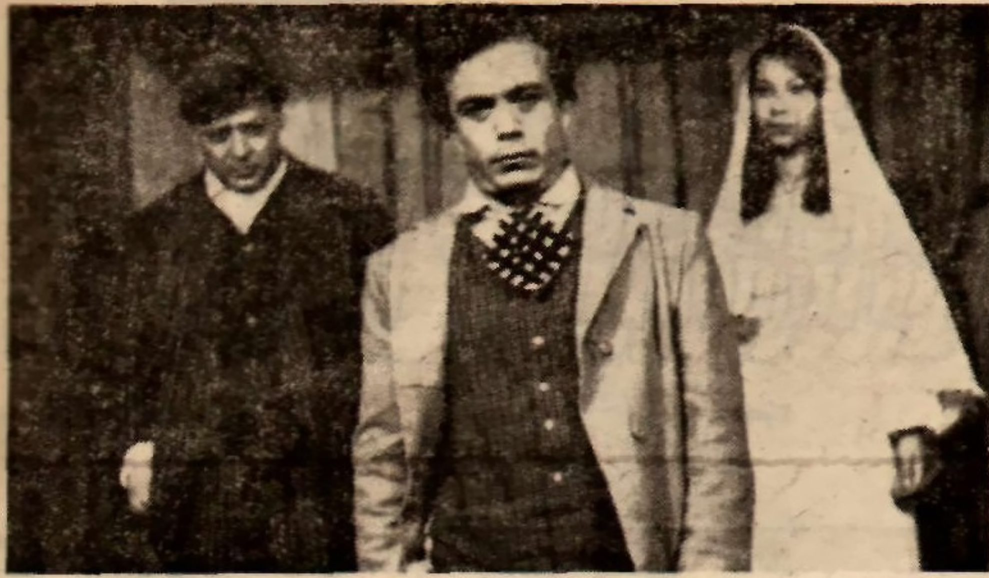
Türkiye Devrimci Büro İşçileri Sendikasının kurulması da geçen yıl ister ister istemez bir sorun üzerinde durulmasını gerektirmiştir. **«Mevcut yasaya göre beyaz yakalılar ayrı bir işkolu olarak örgütlenebilirler. Batıda da örnekleri vardır.»** denilmiştir. Ama işin içine girildikten ve büro personeli niteliğinde olanları örgütlendirme yoluna koyulduktan sonra ters bir durumla karşılaşılmıştır: İşçi sendikalarında ve öteki işçi örgütlerinde çalışanları sendikalaştırmak ve **«Sendikacıları» iş v e r e n saymak!** Böylece işçi sınıfının en bilinçli temsilcilerine karşı onlarla birlikte çalışanları kışkırtmalara elverişli bir ortama sürüklemiş olmak!

Oysa amaç; kol emeğiyle kafa emeği, teknik öğretimle klasik kültür eğitimi, soyut bilim ile uygulayıcı bilim gibi insan kişiliğini ve insan çalışmalarını yapmacık olarak b ö l ü c ü ayrımları ortadan kaldırmaktır. Bir sendikada çalışanlar, o sendikanın ana işkolunun çalışıcıları, yardımcıları olarak bilinmeli ve ancak o işkolu sendikasının üyesi olarak emekçilerin bütünlüğüne hizmet etmelidir. Çünkü aslında yalnız iki sosyal sınıf vardır:

1 - Üretim araçlarını ellerinde bulunduranlar, yâni kapitalistler,

2 - Başkalarına ait olan üretim araçlarında ücret karşılığı çalışanlar, yâni bütün emekçiler:

Ekonomik ve sosyal açıdan bu sınıflamaya yeni tabakalar eklemek bugünkü bozuk düzenin işine gelebilir. Ancak işçi sınıfının bütünlüğünü zedeleyeceği için buna karşı çıkmak gereği, 1967'nin öğretisi olmuştur. Zafer, devrimci işçi sınıfınındır.

Suç ve Ceza'dan bir sahne

SUÇ VE CEZA

Halit AYKER

Adını Ankara Drama Tiyatrosu olarak değiştiren Başkent Tiyatrosu, **Gabriel Arout**'nun **Dostoyevski**'den oyunlaştırdığı **«Suç ve Ceza»** ile perdelerini açtı. Ancak, Dostoyevski'nin üzerinde en çok çalıştığı romanlarından birinden oyunlaştırılan Suç ve Ceza üzerinde tiyatro kadrosunun gerektiği kadar çalışamamış olması ve yorum yanlışlığı, gösterinin tam bir başarısızlığa uğramasına yol açtı.

Tanrıyı yadsıyacak kadar bir **«Avrupalı Rus»** olan Dostoyevski'nin eserini sahnelerken **İhsan Yüce** kanımızca daha değişik bir açıdan hareket etmeliydi. **Sözgelimi bir Raskolinkof** daha gerçekçi, romana daha uygun bir tip olmalıydı. Hele Devlet Tiyatrosundaki başarısız oyunlarıyla isim yapan **Tugay Aktüre** gibi bir ikinci sınıf oyuncuya **Raskolinkof** rolü verilmemeliydi.

Kişinin işlediği cürmü bile, herkesin önünde açıkça söylemeyi öğütleyen Dostoyevski, sahnede o denli silik kalmış ki, onun sağlam çizgilerle anlattığı tipler, âdeta spot ışıklarının altında yok olmuş. Oyunda gerilim sağlanamamış, aksiyon bu yüzden havada kalmış. Nefretten sevgiye, sevgiden nefrete kolayca dönüveren Dostoyevski'nin kişileri, sahnede bu zıt ögelerden adamakıllı uzaklaşmış. Gerilimsizlik yüzünden Raskolinkof'un beklenmeyen bir anda Sonya'ya yaptığı itiraflar, Sonya'nın ruhunu yatıştırmaktan çok uzak kalıyor. Gene Sonya - Raskolinkof karşılaşmasında Raskolinkof'un korkusu, kini, bunalımı seyirciye aktarılamıyor. Bu durum, oyunun düğümlerinden biri olan sahnenin, dolayısıyla oyunun başarısızlığını belgeliyor.

Suç ve Cezayı dilimize aktaran **Erdoğan Başer'in** çevirisi zaman zaman başarılı. Oyunu sahneleyen **İhsan Yüce** ise, kişileri küçük sahnesine zorlukla sığdırmış. Bu bakımdan otuzdört kişilik oyunda hemen hemen göze batan sanatçı yok gibi.

Oyunun düğüm kişisi Raskolinkof'da Turgay Aktüre, Devlet Tiyatrosundaki başarısız oyunlarından birini daha veriyor. **Porfir**'de **İhsan Yüce** ilk kez Ankaralıların karşısına çıkmasına rağmen oldukça rahat bir oyun çıkarıyor. **Marmeladov**'da **Hakkı Şen** ise **Sonya** ile birlikte oyunu aksatmamaya çalışıyor.

Sonuç olarak, **«Suç ve Ceza»** Dostoyevski'den çok uzak bir oyun olarak çıkıyor başkent seyircisinin karşısına..

HALKIN SESİ

Hazırlayan: Aşık İHSANİ

SITKI

Bu hafta, halen aramızda canlı bir biblo gibi yaşayan ve herkesi parça parça kestiği kumaşlarla yaşatan terzi Sıtkı'dan değil, Sefil Sıtkı'dan bahsetmek istiyorum.

Sefil Sıtkı, 1279'da Tarsus'un Yenice köyünde doğmuştur. Yaşadığı çevreye mertlik örneği veren Sıtkı ayrıca çağının tepeden tırnağa yürek dolu bir halk savaşçısı olarak tanınmıştır. İçinde yaşadığı adaletsiz düzene baş eğmediğini şiirleriyle de gösteren bu korkusuz ozan, elindeki 12 telli sazını zaman zaman ucu sivri bir kılınç gibi kullanarak halkını düzensizlere karşı birlik olmaya ve onları bir sancak altında toplanmaya çağırmıştır.

Gelin canlar bir olalım
Tevekeltü taalallah
Münkire kılınç çalalım
Tevekeltü taalallah

dörtlüğüyle başlayan şiir onundur. 1344'te tarihin orta göbeğine göçen Sıtkı'nın işte size kendine has başka bir savaşçı şiiri:

YAKIN MI?

Kahramanlar destar, gözler batıda
Onlar makbul olduğu hakkın katında
Saf saf olup bir sancağın altında
Teber çekip durmamıza yakın mı?

Dört köşede gaip erleri gele
Doksan bin evliya gaziler bile
Zalimler ağlaya, mazlumlar güle
Kâfirleri kırmamıza yakın mı?

Bir gün ola hep şehitler uyana
Ol vakit seyredin dökülen kana
Kılınç çekip bir uğurdan meydana
Birer birer girmemize yakın mı?

Sefil Sıtkı: Hak rahmeti saçıla
Pirlerin elinden meyler içile
Bir gün ola bize meydan açıla
Ol günleri görmemize yakın mı?

haftanın karikatürü

Yazısız

AFER—Akbaba

Güvenlik Konseyinde bir komedi!

Güvenlik Konseyi'nin Kıbrıs konusunda verdiği karar, iktidar çevrelerince «**yeni bir zafer**» olarak ilan edildi. Oysa, Güvenlik Konseyi'nin aldığı karar, bir zaferin değil Türkiye hesabına acı bir hezimetin belgesidir. Çünkü, Güvenlik Konseyi kararında, Türkiye'nin talep ve iddialarından hiçbiri dikkate alınmamıştır. Rum millî muhafız birliklerinin dağıtılması, Çek silahlarının toplanması ve Birleşmiş Milletler kontroluna alınması, Barış Gücü yetkilerinin artırılması gibi hususlar kararda tek kelime ile dahi anılmamıştır. Geçitkale - Boğaziçi gerginliğinde tecavüze uğrayan yada şehit edilen Türklere ve ailelerine tazminat verilmesi hasıraltı edilmiştir. Sadece *Barış Gücü'nün görev süresinin* **uzatılmasına karar verilmiştir.**

Bu niçin böyle olmuştur?

Çünkü gerek Türkiye yöneticilerinin, gerekse Kıbrıs'ta Türk cemaatinin lideri geçinen kimselerin tutarlı bir Kıbrıs politikası olmadığı gibi, Birleşmiş Milletler'de diğer *devletleri kendilerinden yana* çekecek güçleri de yoktur. Türkiye, uluslararası diplomaside tamamen yetersiz kimseler tarafından temsil edilmektedir.

İşte, Yeni Gazete'nin 26 Aralık tarihli sayısından aldığımız *aşağıdaki yazı,* Güvenlik Konseyi'nde Kıbrıs Türk cemaatini temsil edenlerin nasıl bir yetersizlik içinde olduklarını ve nasıl gülünç düştüklerini açık açık ortaya koymaktadır:

«Nihayet rengârenk yerli cübbesini giyen Nijeryalı Kabile Reisi, Güvenlik Konseyinin şu sıra başkanı S. O. Adebo, yerine oturdu ve «toplantıyı açıyorum» **diye söze başladı. Sonra sözü Kipriyanu'yi, daha sonra Bitsios'a ve *Orhan* Eralp'a verdi. Ve Türk, Yunan ve Kıbrıs Rum temsilcileri arasında malûm çekişme*ler yapıldı. Sıra* gelmişti *Osman* Örek'e...**

Örek, sükûnetle at nalı şeklindeki masada kendisine gösterilen yere geldi, oturdu, kitap gibi hazırladığı konuşmayı okumaya başladı. Heyecansız, cansız ve ilgi toplamayan bir sesle... On dakika, yarım saat, kırk dakika *geçtik*-**çe delegelerin de ilgisi azaldı... Sovyet Rusya Daimî Delegesi Nikolai Trofimoviç Fedorenko,** piposundan *bir* nefes **daha çektikten sonra, yerine** vardımcısını oturtup dışarı çıktı... **Örek anlatıyordu durmadan, Kıbrıslı Rumlar, falanca tarihte, falanca köyde şu kadar Türk'ü öldürdüler diyordu, Kipriyanu burada Kıbrıs Türk'ünün adına konuşamaz diyordu. Sahifeler, sahifeleri, dakikalar dakikaları** *kovalıyordu*... **Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri U-Thant, Konsey Başkanı Adebo'nun kulağına birşey fısıldadı ve yerinden kalkıp salondan dışarı çıktı. Güvenlik Konseyi toplantısı bitinceye kadar, koltuğu boş kalmıştı U-Thant'ın. Fransız Daimî Delegesi beyaz saçlı, bol pantalonlu ve uzun ceketli Armand Berard da, şöyle dışarıda bir tur atıp tekrar salona dönmüştü. Kapıdan içeri girince yine Örek'i konuşurken buldu ve** *gayrihtiyari arkasında durup* **Örek'i seyretti garip bakışlarla..** «Bu adam neden bu kadar uzun konuşuyor..» **der gibi bir hali vardı** *Fransız Daimî Delegesinin.*

Sonra sözü, Amerikan Daimî Delegesi Arthur Goldberg'in yanında oturan Lord Caradon aldı. «Sulh Gücünün müddetini uzatmak için vakit az. Hemen karar verelim..» **dedi. Güvenlik Konseyinin işi** *uyutmadığını isbat etmek için,* **Sulh Gücü müddetinin acele üç ay uzatılmasını ve müzakerelere de devam edilmesini istiyordu. Ve toplantı ertesi güne tehir edildi.**

Amerikalılar, meseleyi kökünden halletmeyen bir karar tasarısı hazırlamışlardı. Eralp da, bu karar tasarısına kat'i ifade ile, Sulh Gücü'nün selâhiyetlerinin genişletilmesini, bilhassa silâh kontrolu mevzuunda selâhiyetli kılınması için kayıtlar konmasını **temine uğraşıyordu. Salondan dışarı çıkarken,** «Karar tasarısına bu hususların konması için gayret ediyoruz..» **dedi. Örek de, uzun konuşmasını ele aldı ve,** «Birleşmiş Milletlerden, Güvenlik Konseyinden bir iş çıkmaz» **diyerek çıktı salondan dışarı.**

Konuşma maratonunda ye[ni] bir rekor kıran Kıbrıs Türk liderlerinden Osman Örek ko[]nuşması bittikten sonra, *«Söyliyeceğimizi söyledik»* **dedi.**

Örek'in Konsey'deki konu[ş]ması yetmişbeş dakika sür[]müştü. Örek konuşmasının u[]zunluğu hakkında kendisiyle görüşen gazetecilere, «daha u[]zundu, kısalttık» **diyordu.**

Uzun konuşmasının Güven[]lik Konseyi delegeleri üze[]rinde ne etki yaptığı sorul[]... Örek, «Onlar kısa da konuş[]sak da yine dinlemezlerdi» **dedi.**

Evet, Güvenlik Konseyi üye[]leri Bay Osman Örek'i dinle[]memişlerdi. Ama neden.. Bu[]nun üzerinde bir neoze olsu[n] düşünmek işlerine gelmiyord[u]. Çünkü kendi aczlerini örecek[]lerdi. Onun için, «Birleşmi[ş] Milletler'den, Güvenlik Konse[]yi'nden bir iş çıkmaz..», «On[]lar kısa da konuşsak yine din[]lemezlerdi..» gibi sözlerle va[]ziyeti kurtarmağa çalışıyor[]lardı.

Oysa, Birleşmiş Milletler'[] Kıbrıs meselesi gibi daha n[] *meseleler görüşülmüş,* ve ki[]lik sahibi politika güden, di[p]lomasi kurallarının gayet i[] bilen temsilciler, haklarını k[] parta koparta *almışlardı.*

Meselâ bir Makarios Birle[ş]miş Milletler'deki her mü[ca]deleden galip çıkıyordu. Seb[e]bi neydi? Bunun üzerinde d[u]ran yoktu.

«Birleşmiş Milletler'den b[ir] iş çıkmaz..» deyip işin içind[en] çıkıyorlardı. Güvenlik Kons[e]yi üyelerine küsüyorlardı.

Oysa, fare dağa küsmüş[] ama dağın haberi yoktu!

Polemik dediğin böyle olur!

Tra... lâ... tra... lâ... lâ...

Galiba ben sapıtıyorum dostlar, Allahım, sen benim aklımı koru.

Adam böyle yazıyor. Galatasaray mezunu, Siyasal Bilgiler mezunu, «Koca budalalar» diyor, «Kari materyalistler» diyor.

Doktorlara. Bir adamı yaşatmaya çalıştılar diye,

Tra... lâ... tra... tra... tra... lâ

Metin TOKER (Milliyet - 24.12.1967)

Duyduk duymadık demeyin, Dâmad-ı Şehriyâri cinnet alâmetleri göstermeğe başladı. Dâmad benim «BUDALA MÜNKİRLER» adlı yazımı okumuş ve aklını oynatmağa başlamış. Amma da çürük aklı varmış damat beyin. Bir gazete makalesi zıvanadan çıkmasına kâfi geldi. Yooo, öyle yağma yok. Bir tek yazıyla tımarhanelik olursan, acırım doğrusu. Seni, Çin işkencesi gibi, bin yazıyla, hergün biraz deli ede ede, Bakırköy'e yollamalı ki işin tadı olsun.

Mehmet Şevket EYGİ (Bugün - 25.12. 1967)

REKABET!

Kumaş dağıtımı tekrar başladı. Dağıtım bayramdan sonra da devam edecek ve arzu eden her okuyucumuz mutlaka kumaş sahibi olacaktır.

AKŞAM
(28.12.1967)

Tepeden tırnağa — En seçme, en kaliteli kumaşı biz dağıtıyoruz!

SABAH
(28.12.1967)

NOT: Her iki gazetenin kumaşları da ümmetçi Topbaş'lara ait fabrikalarda dokunmaktadır!..

Halk ne der?

Ben amansız bir komünist düşmanıyım... Ama dokunulmazlıkların kaldırılmasının prensip itibariyle aleyhindeyim.. Komünizmle böyle mücadele edilmez. Aksine bu komünizm ve komünistler için yaman bir propaganda oluyor. «Bak koskoca bir iktidar partisi bir kişi ile uğraşıyor. İşlerine gelmedi de ondan bu adamı susturmak istiyorlar» **derler. Halk böyle der**

Samimi kanaatim şu: Adalet Partisi yöneticileri bunların hakkından gelemiyecek... Yanlış tutumlarıyla komünizmi daha da geliştirecekler...

O. YÜKSEL SERDENGEÇTİ

(Y. İstanbul - 26.12.1967)

A N T • Haftalık Dergi • Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACİ, DOĞAN ÖZGÜDEN • Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN • Bu sayıda Sorumlu Müdür YAŞAR UÇAR • Teknik Sekreter İNCİ ÖZGÜDEN • İdare yeri: EBUSUUD CADDESİ, TAN HANI, No: 98-302 SİRKECİ İSTANBUL • Telefon: 27 51 09 • Posta Kutusu 934 SİRKECİ İSTANBUL • Ankara Temsilciliği Tel: 13 40 20 •

Dizgi ve Baskı: VATAN MATBAASI • Taşra Dağıtımı: HÜR DAĞITIM - Cağaloğlu İstanbul, Tel: 27 38 54 • İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 54 İSTANBUL, Tel: 27 89 49 • Abone Şartları: Yıllık 60 Lira, Altı Aylık 30 Lira Üç Aylık 15 Lira • İlân: Santimi 25 Lira; yayın ilânları yüzde 50 indirimlidir • Tek sütun üzerine 5 Santimlik kutu yayın ilânları 50 Lira'dan kabul edilmektedir...